

AKKARGALAR ATMACALARLA
TANIŞIYOR

İnsanların adım atmadığı, varlığından bile haberlerinin olmadığı bir vadiydi burası. Dört bir yanını yemyeşil ağaçlar kaplamıştı... Güneşin ışınlarını en çok buraya gönderdiği bile söylentiler arasındaydı. Belki de onun için çok aydınlık ve pırl pırlı her şey. Öylesine parlaktı ki, ilk bakışta aynaya vuran bir ışık yansımasıyla karşı karşıya kaldığını sanıyordu buraya ilk gelenler.

Her yanı dağlarla çevrili olduğu için tüm gözlerden uzak bir yer olmasının yanı sıra güvenliydi de. Vadinin tam ortasından yaz kış demeden akan derenin köpükleri arasından arasıra bulutlara selam veren balıklar bile görülüyordu... O zaman balıkların seyrine

doyum olmazdı. Güneş ışınlarının pullarıyla buluştuğu an, balıklar bir başka güzel oluyorlardı nedense...

Sanki gökkuşağı yere inmiş de balıklarla dans ediyordu. Derenin sağma soluna serpiştirilmiş gibi duran kır çiçekleri kendi güzelliklerinde doğanın binbir rengini sergiliyorlardı.

Hayvanlar bu güzellikler arasında özgürce dolaşarak karınlarını doyuruyorlardı. Kıskanılacak kadar mutlu bir yaşantıları vardı. Bu vadide en çok karşılaşılan hayvan sayıları en kalabalık olan kargalardı.

Bu kargalar bildiğimiz kargaların atalarıydılar ve tüylerinde bir tek bile siyah leke yoktu. Bir söylentiye göre güneş ışınlarını sürekli aldıkları için böyle beyaz kalmışlar ve kendilerine akkarga denmesini istemişlerdi. Bu nedenle hayvanlar tarafından bu adla çağrılıyorlardı.

Kendileri gibi ağaçlarda yuva yaparak yaşayan hayvanlarla çok iyi geçindikleri gibi karınlarını doyurmak için zaman zaman yedikleri börtü böcekten başka hiçbir canlıya zararları olmadığı da söylentiler arasındaydı.

Çevredeki diğer hayvanlara verdikleri tek zarar, özellikle keyifli oldukları zaman ya da herhangi bir tehlike karşısındaki telaşlı telaşlı ötüşleriydi. Ötmeye başladıkları zaman kulakları yırtarcasına bir ses çıkar-

tıyorlar ve çekilmez oluyorlardı. Ancak öteki hayvanlar buna alıştığı için pek rahatsız olmuyorlardı. Ama ağaçlar için aynı şeyi söylemek mümkün değildi. Çünkü, akkargalar topluca uçarlar ve dallara topluca konarlardı. Böylesi zamanlarda ağaçların taze sürgünleri ve ince dallan onların ağırlıkları altında ezilir ve çıtırdayarak kırılırdı.

Akkargalar kondukları dallardan kendi dışındaki hayvanların kavgalarını seyrederler ve için için onlara gülerlerdi. Vadinin en kavgacı hayvanları eşekler, sığırlar ve atlar olduğu için diğer hayvanlar bunlardan genellikle uzak dururlardı. Sığırların en önemli silahları boynuzlarıydı. Öfkeli zamanlarında onları atların ya da eşeklerin karınlarına birer bıçak gibi saplamak için tüm güçlerini kullanırlardı.

Atlarla eşeklerin güvendikleri tek silahlan ise ünlü çifteleriydi. Bu kavgalardan en çok kazançlı çıkanlar ise akkargalardı. Çünkü zaman zaman sığırlardan olduğu gibi atlardan ve eşeklerden de ölenler oluyordu.

Bu ölümler akkargaları yiyecek aramak zahmetinden kurtardığı için bayram demekti. Hep birden ölü hayvanın tepesine üşüşürler; ince gagalarıyla kopardıkları taze etle karınlarını doyururlardı...

Ta ki, atmacalar bu vadiye gelinceye dek...

Yine güneşin pırıl pırıl parladığı bir gündü. Sığırlarla eşekler otlak yüzünden birbirlerine girmiş, ölü-

müne kavga etmişler, sığırlardan birinin boynuzları yaşlı bir eşeğin karnını parçalamıştı. Bunu gören diğer eşekler kaçışmışlar ve yaşlı eşek kendi kaderiyle başbaşa kalmıştı.

Düştüğü yerde bir süre can çekiştikten sonra son kez anırmış ve kendini ölümün soğuk kollan arasına bırakmıştı. Yaşlı eşeğin gözlerinden süzülen iki damla yaşın hiç kimse ayırımında bile olmamıştı. Kavgayı başından beri ilgi ve şaşkınlıkla izleyen öteki hayvanlardan akkargaların başkanı, taze et kokusunu alan diğer arkadaşlarına işaret ederek karınlarını doyurmalarını söyledi. Kulakları sağır edercesine bir gürültüyle ceste doğru kanat vurdular. Herbiri bir yanından çekiştiriyor; ölü eşeğin yara aldığı alan genişletiyor; kopardığı et parçasını aceleyle yutmaya çabalıyordu.

Taze eti çok sevdikleri her hallerinden belliydi. Kimsinin beyaz teleğine eşeğin kanı bulaşmış, yer yer kirli kırmızı lekeler oluşmaya başlamıştı bile. Taze et yemeye öyle çok dalmışlardı ki; aralarına girip onlarla birlikte karnını doyuran birkaç atmacanın farkına bile varmadılar. Atmacalar, koca keskin gagalarıyla kocaman kocaman et parçalarını tuttuğu gibi koparıyor; beklemeden kursaklarına gönderiyorlardı.

Bir süre sonra iri kıyım bir atmaca, arkadaşlarının "Körpecik" diye çağırdığı genç akkargayı gagalamaya başladı. Çünkü Körpecik, uzun bir uğraştan sonra zorlukla kopardığı bir et parçasını atmacanın

kendi gagasından almasından rahatsız olmuş ve yiyeceği geri almak istiyordu.

Atmaca ise, kolayca elde ettiği bu taze et parçasını hemen yutmuş, kendisine kafa tutan bu kendini bilmeze bir ders verilmesi gerektiğini düşünüyordu. Kısa bir gagalaşmanın sonrasında sert bir darbe alan Körpçik'in tüyleri arasında kendi kanından oluşan kırmızı kırmızı lekeler oluşmaya başlamıştı ve canı çok yanıyordu. Bütün vadiyi inletircesine bir çığlık attı. İlkin ne olduğunu anlayamayan sürünün diğer üyeleri et yemekten kafalarını kaldırdılar ve kendilerini ürküten manzarayı gördüler.

Manzara can sıkıcıydı. Yiyeceklerinin yeni ortakları vardı ve bu onları çok rahatsız etmişti. Başkan duruma el koymak gerektiğini düşünerek atmacalara yöneldi:

- Sayın atmaca, bu bizim yemeğimiz. Onu izinsiz yemeye hakkınız olmadığı gibi genç arkadaşımızı dövmeye de hiç mi hiç hakkınız yok, dedikten sonra arkadaşlarına doğru "gaaaak gaaaak" diye iki kez öttü. Onun bu ötüşünden ve sözlerinden rahatsız olduğu her halinden belli olan atmaca koca kanatlarını açarak başkana doğru bir hamle yaptı. Tehlikeyi sezen başkan ani bir iki kanat vuruşuyla oradan uzaklaştı. Bunu gören diğer akkargalar başkanlarını korumak için hep birden atmacalara saldırdılar. Önlerine çıkan ilk atmaccayı gagalamaya başladılar. Canı yanan atmaca kendi-

ni savunmak istediysse de pek başarılı olamadı.

Bu sırada sürünün diğer üyeleri de öteki atmacaları gagalamaya başlamıştı. Sayıları üçü geçmeyen atmacalar bu saldırı karşısında çareyi oradan kaçmakta buldular. Atmacaların kaçtığını gören sürünün sevinç çığlıkları tüm vadiyi kuşatmış; çevredeki diğer hayvanların dikkatini oyana toplamalarına neden olmuştu. Atlar, eşekler geri dönmüş, sığırları kollayarak akkarga sürüsünü izlemeye koyulmuştu.

Sığırlar yambaşlarında olan bitenden hiç haberleri yokmuş gibi davranıyor; yattıkları yerden geviş getiriyorlardı. Gürültüden ürken tavşanlar soluk soluğa yuvalarına sığınmış, sincaplar ise ağaçların en yüksek yerinde yürek vuruşlarını sakınleştirmeye çalışıyorlardı. Ne var ki atmacalar hemen gitmediler.

Önce büyük bir hızla bulutlara yükseldiler; sonra da koca koca kanatlarının çıkardığı "pat pat" sesleriyle birlikte sürünün tepesinde bir kaç tur atarak tehdit edercesine öttükten sonra uzaklaştılar. Akkarga sürüsü bunun ne anlama geldiğini zafer sarhoşluğu içinde oldukları için o an kavrayamadı.

ATMACALAR GERİ DÖNÜYOR

Aradan bir kaç gün geçmiş, vadide her şey unutulmuş hayat normale dönmüştü. Hayvanlar günlük yaşamlarını sürdürüyordu; sığırlarla eşekler ve atlar yine sık sık kavga ediyorlar, tavşanlar ürkek ürkek dolaşıyorlar, tilkiler bugün hangi kurnazlığı yapalım tasarıyla derin derin düşünüyorlardı. Akkargalar ise atmaları çoktan unutmuşlar, tünedikleri dallarda güneşleniyorlardı. Güneşin ısıttığı bedenlerinde gündelik temizliklerini yapıyorlardı gagalarıyla.

Kış boyunca yiyecek aramanın sıkıntısından kurtulan diğer hayvanlar gibi onlar da baharın bu nimetlerinden en iyi biçimde yararlandıklarını düşünüyorlardı. Kışın geçmiş olması en çok Akkargaları sevindiriyordu. Çünkü kışın, zaman da olsa yiyecek ara-

Demum DEMORAL

maya çıkmak zorunda kalıyorlardı. Ama, şimdi yani bahar ve yaz aylarında durum değişmişti. Bu vadide aradıkları her şeyi kolayca bulabiliyorlardı.

Dahası zaman zaman miskin miskin dolaşan sığırların sağrısına konarak kısa yolculuklar bile yapıyorlardı.

Sığırlar da onların bu zevkli yolculuklarına karşı pek bir şey demiyorlarsa da, araya kuyruklarını sallayarak rahatsızlıklarını belirtiyorlardı; ancak, değişen pek bir şey olmuyordu. Konuk akkarga birkaç kanat vuruşuyla uzaklaşıyor; kısa bir süre sonra geri dönüyordu. Sanki hiçbir şey olmamış gibi vadideki kısa yolculuğunu sürdürüyordu.

Dişi akkargaların kuluçkaya yatmak için yumurtalarını biriktirdikleri günlerden birisiydi. Bütün sürü dallara tünemiş vadiyi inletircesine şarkı söylüyordu. Körpecik ve Kaygisız çocukluk yaparak oyun oynuyordu.

Oysa, oyun çağlarının geçtiğinin bilincindeydiler. Körpecik, Kaygisız'm ısrarına dayanamamıştı nedense. Oyuna o kadar dalmıştı ki sürüden uzaklaştıklarının farkına bile varmadılar. Yüksekçe bir ağacın en uç dallarına kadar uçmuşlar, birbirini gagalayarak eğleniyorlardı. Keyiflerine diyecek yoktu. Ötüşleri bile her zamanki gibi kulakları rahatsız etmiyor; bir annenin ninnilerini andırıyordu...

Körpecik, sürekli Kaygısız'ı kovalıyor, Kaygısız da daldan dala konarken:

- Yakalayamadım ya! diyerek onunla dalga geçiyordu.

Ağaçtan ağaca uçup dururlarken birdenbire kendilerini bir atmaca sürüsünün içinde buldular. Atmacalar, hınzır hınzır onlara bakıyorlar, saldırmak için sabırsızlanıyorlardı. Reislerinin yürekleri titreten ötüşü saldırının ilk işareti oldu. Tehlikenin büyüklüğünü sezen Körpecik bir yandan kaçıyor; bir yandan da Kaygısız'a:

- Kaç, kaç çabuk kaç, atmacalarrrrr! diye bağıryordu.

Körpecik'in bu denli uyanık davranarak kaçmaya çalışmasının tersine Kaygısız, yine tüm kaygısızlığını göstermiş, işi biraz ağırdan almıştı. Tehlikenin büyüklüğünü anladığı zaman ise iş işten çoktan geçmiş, kaçmak için çabalamaya bile fırsat bulamamıştı.

Atmacalar bütün acımasızlığıyla sivri gagalarını Kaygısız'ın kafasına kafasına vurmaya başladı. Aldığı darbelerden sersemleyen Kaygısız kurtuluşu bir ağacın dalları arasına sığınmakta bulacağını sandı.

Ne çare ki, atmacalar orada da saldırılarını sürdürdüler. Kaygısız'ın bembeyaz tüyleri kıpkırmızı oldu. Canı çok yanıyordu. Çıgıllıkları kaçmayı beceren Körpecik'e kadar ulaşıyordu.

Körpecik, çaresizlik ve korku içinde bir an önce vadiye ulaşır diğer akkargalara haber vermek için bütün gücüyle kanat vuruyordu. Vadiye vardığı zaman soluk soluğa kalmıştı. Onun bu halini gören yaşlı bir akkarga heyecanla:

- Ne oldu, ne bu halin? diye sordu.

Körpecik soluk soluğa herşeyi anlattı. Anlatırken korku ve heyecandan yerinde duramıyor, yüreği yerinden fırlayacakmış gibi atıyordu.

Önce duyduklarına inanmak istemedi yaşlı Akkarga... Ama gerçeği de kabul etmesi gerektiğinin bilincindeydi. Kısa bir süre düşündü ve "sürünün diğer üyelerine haber vermeden önce olan biteni bir de başkanla konuşmalı" diyerek Körpecik ile başkanın konuştuğu ağaca doğru hızla kanat çırpıtı.

Başkan çevresine topladığı gençlere yüksek sesle birşeyler anlatıyordu. Kendilerine doğru yaklaşanları ve Körpecik'in telaşlı halini görünce konuşmasını kesti.

Yaşlı akkarga başkanını saygıyla selamladıktan sonra Körpecik'in anlattıklarını ona aktardı. Körpecik arada bir söze giriyor, nasıl kaçtığını, atmacaların kendilerine nasıl saldırdığını ve Kaygısız'a şimdi ne olduğunu bilmediğini söylüyordu.

Az önce başkanın anlattıklarını ilgiyle dinleyen

gençler, şimdi korkuyla karışık bir heyecanla ilk kez başlarına gelen bu durum karşısında çaresizliklerini bağırışlarıyla çevreye duyurmaya çalışıyorlardı. Bir ara sesleri o kadar yükselmişti ki, başkan onları:

- Susun bakalım! Herkesi ayaklandıracaksınız, diye uyarmak zorunda kaldı.

Bu uyarı üzerine gençler susmuştu susmasına, ama olan olmuş sürünün diğer üyeleri gürültüyü çoktan duymuştu bile. Hepsi kötü bir şeyler olduğunu sezerek başkanın olduğu ağacın dallarına çoktan toplanmışlardı. Her kafadan bir ses çıkıyordu. Herkes birbirine birşeyler soruyor, kimse sorulara sağlıklı yanıtlar veremiyordu. Sürünün en yaşlıları diğerlerinin arasından sıyrılarak başkanın yanına ulaşmaya çalışıyorlardı.

Sürünün, kendi çevresine toplandığını gören başkan, gençlerin bu davranışına çok kızmasına rağmen gelenlere bir açıklama yapmak için ağacın yüksek bir yerine uçtu. Sürüyü çok iyi görebildiğine inandığı bir dala konarak:

- Arkadaşlar, dedi. Öncelikle sakın olmanızı rica ediyorum. Genç kardeşlerimiz atmacaların saldırısına uğramış. Saldırıya uğrayan genç kardeşimiz Kaygısız henüz geri dönmedi. Şimdi olayı araştırmak için yaşlı arkadaşlarımızdan bir heyet oluşturacağız. Onlar Körpecikle birlikte olay yerine gidip inceleme yapacak ve

Kaygısız'ı da alıp dönecekler. İhtimal vermiyorum ama, herhangi bir terslik olmuşsa; biz de duruma bakıp ona göre davranacağız, dedi.

Çok beklemeden, yaşlı arkadaşlarını yanına çağırarak olay yerine gidecekleri belirledi. Onlara ne yapmaları gerektiğini en ince ayrıntısına kadar anlattıktan sonra; yanlarına bir kaç tane de genç akkarga vererek bir an önce gidip dönmelerini öğütledi.

Araştırma heyetini oluşturan grup, yanlarındaki gençlere sakin olmalarını ve söz dinlemelerini anlattıktan sonra Körpecik'in kılavuzluğunda yola koyuldular.

Atmacaların saldırısından kaçarak kurtulan Körpecik en önde uçuyor diğerleri de onu izliyordu. Körpecik, korkuyla karışık bir merak içinde sağa sola bakmıyor, saldırıya uğradıkları yeri tam olarak kestirmeye çalışıyordu. Bir süre öyle uçtular. Körpecik vadinin çok geride kaldığını görünce ne kadar yanlış yaptıklarının ayırımına vardı. Ama olan olmuş, iş işten çoktan geçmişti. Şimdi asıl sorun Kaygısız'ı bulmak ve tekrar geriye dönmelerini sağlamaktı. Hem utanıyordu hem de kendi kendine kızılıyordu. Tam bu sırada sürüdeki geçlerden birisi bağırdı:

-Şuraya bakın!...

Bütün başlar onun gösterdiği yöne doğru çevrildi, bakışlar tek bir noktada odaklandı. Manzara hiç de

hoş değildi. Atmacaların saldırısına uğrayan Kaygısız ağaçların arasında otlara gömülmüş bir şekilde hareketsiz yatıyordu.

Komut almış gibi hepsi o yana doğru yöneldiler. Kaygısız'ın yattığı otlara ulaştıkları zaman gördükleri manzara karşısında küçük dillerini yutacak gibi oldular. Kaygısız her yanı kan içinde, taze çayırın arasında cansız yatıyordu.

Körpecik, çok sevdiği arkadaşı Kaygısız'ın o halini görünce, kulakları sağır edercesine bir çığlık attı. Bu çığlık çevredeki tüm hayvanları ürküttüğü gibi, heyetteki diğer Akkargaları, özellikle yaşlıları öfkeliendirdi.
Birisi:

- Ne oluyor sana! Kes sesini ve sakin ol! diyerek onu azarladı. Kendi haline bırakılmış bir mumun erimesi gibi yanaklarından aşağıya doğru süzülüyordu, Körpecik'in gözyaşları. Bir türlü kendisini toparlamadığım gören heyettekilerden daha sakin olanları, onu oradan uzaklaştırmaya çalıştı, "kapılacak pek fazla bir şey yoktu. Zaman yitirmeden geri dönüp başkana durumu rapor etmeliydiler. Her şeyin en iyisini bilen ve düşünen başkanları değil miydi ? O zaman yine o bilecekti ne yapılmasın gerektiğini...

Hiçbiri "çıt" bile çıkartamıyordu ama hepsi de aynı şeyleri düşünüyorlardı. İçlerinden en yaşlı olanı:

- Geride kalanlar merak içindedir, onları fazla

bekletmeyelim, diye ötekilere seslenirken sesinin titre-
diğinin ayrımında bile değildi.

Hepsi birden düğmesine dokunmuş bir makina gibi kanat vurup havalandı; ancak Körpecik bir türlü Kaygısız'ın cesediniñ yanından ayrılmak istemiyor, gözyaşlarının ıslattığı kanatlarının istediği gibi kullanamıyordu.

Kafile onu bir kez daha uyardı. Körpecik, çaresiz onlara yetişmek için kanat vuruşlarını arttırdı. Tam kafileye yetişmişti ki arkasında bir patırtının koptuğunu hissetti. Şöyle bir kafasını geriye çevirdiği zaman aklı başından gideyazdı. Çünkü, onlarca atmaca koca koca kanatlarıyla onlara doğru hızla yaklaşmaktaydı. Hiç beklemeden öndeki kafileye:

- Kaçın, atmacalar geliyor! diye bağırdı.

Onun sesini duyan kafile ister istemez geriye şöyle bir baktı. Onlar da tehlikenin büyüklüğünü çok çabuk kavradılar. Ve tüm güçleriyle vadiye doğru kanat vurarak bir an önce vadiye ulaşmaya çalıştılar. Körpecik, korkudan olsa gerek, birdenbire kafilenin en önüne geçti ve avazının çıktığı kadar bağırmaya başladı. Sesini vadideki sürüye duyurmaya çabalıyordu.

Ölümüne bir yarış başlamıştı: Kafile önde atmacalar arkada...

Kısa sürdü bu kaçıp kovalamaca...- - - - - 24--

Bir süre sonra vadi tüm güzelliğiyle göründü. Yüreklerindeki sevinci korkulardan arınmak için kullanmaya çabalayan araştırma kafilesi hem kaçıyor, hem de hep bir ağızdan bağıyordu:

- Atmacalar geliyor!
- Kaçın, atmacalar geliyor!
- Canını seven kaçsın!

.....

Vadideki ağaçlara tünemiş, gidenlerden haber bekleyen sürünün diğer üyeleri önce ne olduğunu anlamadı. Bu kadar gürültünün nedenini anlamak için sağa sola bakınmaya, bir şeyler çıkarmaya çalışırken, gidenler teker teker dallara düşercesene konuyordu. Dala konanın yanı yöresi doluyordu meraklı arkadaşlarıyla... Her kafadan bir ses:

- N'oldu?
- Neden kaçıyorsunuz?
- Kaygısız'ı bulabildiniz mi?

Kafile ile gidip olan biteni gören de onlara yanıtlar vermeye çalışıyor, ama söylediklerinin ne kadar doyurucu olduğunu kendisi bile bilemiyordu. Bu sırada atmacalar da vadiye ulaşmış sürünün tepesinde geniş daireler çiziyorlardı.

Devenir DEMYRAL

Başkan, araştırmaya giden yaşlılardan birisinin yanına uçtu. Heyetteki yaşlı arkadaşı soluk soluğaydı ve kalbi yerinden fırlayacaktı neredeyse.

Başkanın sormasına fırsat bırakmadan gördüklerini çabuk çabuk anlatmaya çalışıyordu. Zaman zaman soluklanmak için duruyor, olaylara bir türlü anlam veremediğini özellikle belirtiyordu. Başkan daha ne olduğunu tam olarak anlayamamıştı ki; sürünün konduğu ağacın dalları arasında bir patırtı koptu. Atmacalar, havada tur atmaktan vazgeçmiş, büyük bir hızla sürüye saldırmıştı.

Önceleri direnmeye çalışan bir kaç genç, durumun ne denli tehlikeli olduğunu anladıklarının da iş işten çoktan geçmişti. Sürü sağa sola kaçışıyor, atmacalar da onları kovalıyordu. Yaralananlar ise, çayırların arasında sığınacak yer arıyordu. Vadideki diğer hayvanlar ne olduğunu bile anlayamamışlardı.

Bugüne dek atların, eşeklerin ve sığırların dışında hiç alışık olmadıkları ve ilk kez karşılaştıkları bu manzara karşısında onlar da telaşlı telaşlı bağırıyor; bir yanlara kaçmaya çalışıyorlardı. Bütün vadi birbirine girmişti.

Kimin ne yaptığı belli olmuyor, herkes bir yöne doğru amaçsızca koşuyordu.

Tehlikenin büyüklüğünü gören başkan, sesinin çıktığı kadar bağırdı:

- Herkes mağaraya! Herkes mağaraya!

Başkanın bu çağrısını duyan sürünün tamamı diğer arkadaşlarını uyarmaktan çok, kendi canını kurtarma telaşıyla bas bas bağırıyordu:

- Herkes canını kurtarsın!

- Mağaraya, mağaraya!

- Çabuk olun, kimse kalmasın!

- Kaçın! Kaçın!

Bir anne adayı yumurtalarını nasıl kurtaracağını düşünüyor; bir diğeri de, dağılan yuvasının yanından ayrılmayı hiç istemiyordu. Ne ki, atmacalar acımasızdı ve önüne gelene saldırıyorlardı.

Darmadağın olmuş sürü, soğuk kış günlerinde sığındıkları mağaraya olanca gücüyle kanat vurarak ulaşmaya çabalıyordu. Mağaraya giren kendini yere bırakıyor, tükenmek üzere olan gücünü yeniden toplama-ya, neler olduğunu anlamaya çalışıyordu.

Kısa bir süre sonra sürünün kaçabilen tüm üyeleri mağarada toplanmış; yaralıların durumuna bakıyor; onları tedavi etmeye uğraşıyorlardı. Başkan, biraz soluklandıktan sonra durumu değerlendirmek için, sürünün yaşlı üyelerini yanına çağırdı. Önde başkan, arkada sürünün yaşlı üyeleri yavaş yavaş mağaranın kuytu bir köşesine çekildiler. Başkan:

- Arkadaşlar, nedenini tam olarak bilmediğimiz bu saldırıyı değerlendirmek için, buraya toplanmış bulunuyoruz. Öncelikle düşüncelerinizi almak ve neler yapılması gerektiğini tartışmak istiyorum, dedi.

Bu açış konuşmasından sonra, yaşlı üyeler kendi aralarında yüksek sesele konuşmaya başladılar. Her kafadan bir ses çıkıyordu. Hepsi de olayın şokunu atamamış görünüyordu. Yaşlı üyelerden birisi:

- Öncelikle yaralılarımızın iyileşmesini sağlayalım, dedi.

Bir diğeri:

- Ölen var mı? Kaç tanemiz mağaraya kaçamadı?

Bir başka yaşlı üye de:

- Arkadaşlar, sizi sakın düşünmeniz gerektiği konusunda uyarmalıyım. Böyle heyecanlı olursak sağlıklı sonuçlara ulaşamayız. Her şeyden önce bir heyet oluşturup atmacaların bu saldırısının gerçek nedeni öğrenelim. Yaralılarımızın tedavisi zaten yapılacak. Ölenler içinse, yapılacak çok fazla bir şey yok. Mutlaka onların yokluklarını hissederiz, acılarını içimizde duyuyoruz. Ama ne çare ki olan oldu bir kere. Şimdi önerimi bir kez düşünmenizi istiyorum. Çünkü, atmacaların bu saldırısının bir nedeni olmalı. Yıllardır böyle bir saldırıyla karşılaşmamıştık. Dahası, atmacalar zaman zaman bu vadiden geçip giderler ama saldırmazlardı,

diye geniş bir açıklamada bulundu.

Başkan konuşulanları ilgi ile dinledikten sonra:

- Evet, arkadaşımız haklı, dedi. Atmacaların gerçek saldırma nedenini öğrenelim. Ona göre davranırız. Diğer yaşlı üyeler de bu düşünceye katıldılar. Başkanın temsilci olarak seçilecek heyette kimlerin yer alacağını söylemesi üzerine toplantıyı sona erdirdiler.

Hemen hemen üyelerin tamamı başkanın bu heyette yer almasının doğru olmayacağını söylemiş ve onu mağarada bırakmışlardı. Arkadaşını bu saldırıda yitiren Körpecik:

- Düşmanla uzlaşmaya gitmekle yanlış yapıyorsunuz. Çünkü, onlar bizim arkadaşlarımızı öldürmekle anlaşmaya varmayacaklarını baştan söylemiş olduklar, dediyse de kimseye dinletemedi...

Sürünün, yaşlı üyeleri arasından seçilen beş kişilik heyet, korka korka mağaradan çıktı. Gençlerin en gözükarası olan Korkusuz:

- Biz de gelelim, sizi koruruz, deyince heyettekiler:

- Hayır, siz daha çocuksunuz... Aklınız ermez bu işlere, diye onları susturdular.

ATMACALAR KOŞULLARINI BİLDİRİYOR

Akkarga sürüsünü mağaraya kaçırın atmacalar, önce çevrede ne kadar akkarga yuvası varsa dağıttı. Arkasından da mağaraya kaçamayan yaralı akkargaları bularak öldürünceye kadar galadılar.

Vadideki diğer hayvanlar da bu saldırıdan rahatsız olmuş, sağa sola kaçıyorlardı. Kocaman bedenleriyle saklanacak yer arayan atlar, eşekler ve sığırlar bile ne yapacağını şaşırılmış durumda oradan oraya koşuyor; çıkardıkları ayak sesleriyle, kendilerinden küçük hayvanları korkutuyorlardı.

Hele tavşanların korkusuna diyecek yoktu. Çünkü, atmacaların en çok onlara saldıracağını düşünüyorlardı. Sincaplar ise, ağaç içlerine yaptıkları yuvalardan dışarıya başlarını bile çıkartamıyorlardı.

Ortalık birbirine karışmış, her yan Akkarga ölüsüyle dolmuştu. Saldırgan atmacalar bir yandan ölü Akkargaları yemek için çabalarken diğer yandan da zaffer çığıllıklarını iyice yükseltiyorlardı.

Bu kargaşada, arkadaşlarının bir an önce toplanmasını isteyen reisleri:

- Arkadaşlar! diye bütün gücüyle bağırdı. Vadinin değişik yerlerine dağılan atmacalar, önce bu sesi duymadılar. Reis, bu kez bir öncekinden daha güçlü ve emredici bir tonla:

- Arkadaşlar! Herkes buraya toplansın!

Bu sesi duymamak olanaksızdı ve tüm atmacalar yaptıkları işten başını kaldırdı. Bütün gözler reisin olduğu yöne çevrilmişti. Reise daha yakın olanlar hemen onun yanına doğru kanat vurmaya başlamışlardı bile. Bunu gören ötekiler de "caaaak, caaaaaaak, caaaaaa-aaak" diye öterek katıldılar bu kervana.

Ortalık bir anda atmaca çığılğı ve kanat vuruşuyla doldu. Gökyüzünü kara bir leke gibi kapladı yüzlercesi. Hepsini aynı yöne doğru hızla uçuyorlardı.

Reis sözünün dinlenmesinden oldukça memnun bir şekilde, sürünün tamamlanmasını bekliyordu. Bir süre sonra reisin konduğu ağaç ve ona yakın tüm ağaçlar kapkara kesilmişti. Hepsinin geldiğinden iyice emin olan reis:

- Sevgili arkadaşlar, diye başladı konuşmaya. Artık bu vadinin sahibi biziz. Ancak, vadiyi hiç mi hiç tanımıyoruz. Burada bizi ne gibi tehlikelerin beklediğini bilmiyoruz. Daha doğrusu tehlike var mı yok mu onu bile bilmiyoruz. Bu nedenle özellikle genç ve macerayı seven kardeşlerimizi bu konuda uyarmayı bir görev biliyorum. Çünkü, onlar kendi başlarına hareket etmekten büyük zevk alıyorlar. En azından bu vadiyi iyice tanıncaya kadar, şu an bulunduğumuz bölgeden pek fazla uzaklaşmamalarını tavsiye ediyorum. Aksi davrananı mutlaka cezalandıracağım.

Yaşlı atmacalar:

- Reisimiz haklı, derken korkularını da ifade ediyorlardı sanki.

Şımarık bir genç atmaca ise:

- Bu vadinin nimetleri bizim. Neden dilediğimiz gibi yararlanmayalım, diyerek rahatsızlığını belirtmeye çalıştıysa da ötekiler tarafından uyarılmca, susmak zorunda kaldı.

Bütün bu konuşma ve düşüncelerden habersiz olan reis:

- Şimdi neler yapılması gerektiğini sıralayacağım. Atlarla, eşeklerle ve sığırlarla şimdilik didişmek yok. Çünkü, onlar kendi aralarında kavga ettikçe, ölenler olacak ve biz o ölüleri yiyerek karnımızı doyuracağız. Eğer elimizden geliyorsa bu kavgaların sayılarını arttırmamanın yollarını bulmalıyız.

- Ya kargalar? dedi, yaşlı bir atmaca.

- Onların pek bi şey yapabileceğini sanmıyorum, diye yanıtladı onu reis. Sonra da:

- Şimdi gönüllü üç arkadaşımızı jözcü olarak çevreye çıkartacağım, dedikten sonra, üç atmacayı koca kanadıyla gösterdi.

Üç genç atmaca hiçbir şey demeden gökyüzüne doğru yükseldi. Genç atmaların yükselmesiyle birlikte, konuşmasının da sonunu getirmişti. Reislerinin dinlenmeye çekilmesini fırsat bilen diğer atmacalar da dinlenmek için ağaçların yüksek yerlerine doğru kanat vurdular.

Çevreye gözcü olarak çıkan genç atmacalar, tüm dikkatleriyle akkargaların kaçtığı mağaradan başka bir yere bakmıyorlardı. Gökyüzünün maviliğinde üç kara leke oluncaya kadar yükseldiler. Gözlerine o kadar çok güveniyorlardı ki; neredeyse yuvasına küçük bir tohum taşıyan karıncayı bile görebileceklerine inanıyorlardı. Oldukça rahat bir şekilde gökyüzünde süzülürken arada bir şakalaşıyorlardı.

Güneş yavaş yavaş batıya doğru yönelerek artık akşamın yaklaştığını haber veriyordu. Dağların yeşilli ağırdan ağırdan mora dönüşüyordu.

Atmacalarla anlaşmanın yollarını arayan akkargaların seçtiği temsilciler, korka korka mağaradan dışa-

riya çıktılar. Heyetin en önündeki, diğer arkadaşlarım yüreklendirmeye çalışırken, kendi korkusunu nasıl gizleyeceğini bilemiyordu. Temsilci olarak seçilenlerin yürek vuruşları sanki tüm vadiden duyuluyordu.

En öndeki, tüm cesaretini toplayarak atmacaların olduğu ağaçlara doğru kanat açtı. Bunu gören diğer temsilci akkargalar da eşlik ettiler ona.

Ürkek ama kararlı bir şekilde yollarına devam ediyorlardı ki; genç bir atmacanın yanlarından hızla geçtiğini gördüler. Arkasından bir daha... Bir daha... Kısa aralıkla bir başkası...

Ne olduğunu anlamaları çok uzun sürmedi. Çünkü bir oynaşmadır başlamıştı ağaçlarda. Çok kısa bir süre sonra atmacalar tarafından kuşatıldıklarını görünce içlerinde birisi tüm gücüyle bağırdı:

- Biz başkanınızla görüşmek istiyoruz. Başkanımız barış yapmak için neler istediğinizi öğrenmek istiyor.

Bu sırada ne olduğunu anlamak için diğer atmacaların arasına karışan reis, öne doğru çıkarak:

- Dokunmayın onlara. Bizim şartlarımıza uydukları sürece onlara dokunmaya hiç niyetimiz olmadığını biliyorsunuz, dedi.

Reislerinin bu sözündeki anlamı çok iyi bilen atmacalar, gelenlerin ağaçlara kadar uçmasını izlediler.

Heyetkiler korku ile karışık bir kuşku içinde, titreyerek, atmacaların reisinin konuşmasını beklemeye koyuldular.

Atmacaların reisi, konuştuğu yüksekçe bir daldan çevresini iyice süzdükten sonra:

- Reisiniz, kendisi neden gelmedi? dedi.

Korkudan sesi titreyen en yaşlı heyet üyesi:

- Başkanımız yaralı arkadaşlarımızla ilgileniyor, sizden özür dileyerek selam ve saygılarını yolladı, diyerek yanıtladı bu soruyu.

Bu konuşmadan da cesaret alan atmacaların reisi:

- Özür diliyor olmanız bizim bu vadiye yerleşme isteğimizden vazgeçmemizi sağlamaz. Çünkü, bu vadiyi çok sevdik ve artık istesenez de istemesenez de burada yaşayacağız. Size gelince; eğer bizim isteklerimize boyun eğerseniz, burada yaşamanıza göz yumabiliriz. Yoksa kendinize yeni bir yurt aramak zorunda olduğunuzu söylememe gerek yok sanırım, diye söze başlayınca; akkargaların temsilcileri ne diyeceklerini bile unuttular. Atmacaların reisi devamla:

- Şimdi gelelim en önemli konuya, yani şartlarına; birincisi, kendi aralarındaki kavgalar sonucu ölen at, eşek, sığır gibi hayvanların leşlerinin yanından dahi geçmeyeceksiniz. İkincisi ise, şu an sığındığınız mağ-

radan ancak benim iznimle çıkacaksınız. Çıkarken de nereye, kaç kişinin gittiğini mutlaka bana bildireceksiniz. \almz şunu unutmayın; vadinin dışına kesinlikle hiç kimse çıkmayacak. Eğer, çıkan olursa kendini ölmüş bilsin, dedi.

Temsilci olarak gelen heyet üyeleri ne diyeceğini, ne yapacağını bilemeden şaşırılmış bir şekilde birbirlerine bakakaldılar. Kısa bir süre sonra kendini toparlayan en yaşlı heyet üyesi:

- Saym bay reis atmaca, bu koşullar çok ağır... Her şeyden önce biz güneşi sürekli görmezsek yaşayamayız. Onun için sürekli mağarada yaşamamız olanaksız. İkincisi de karnımızı nasıl doyuracağız? Sizden biraz anlayışlı olmanızı rica edeceğim, dedi.

Atamacaların reisi kulakları sağır edencesine bir ötüşle:

- Bütün bunlar sizin sorunuz. Beni hiç mi hiç bağlamıyor. Haydi canımı sıkmadan defolun buradan, dedi.

Temsilciler neye uğradıklarını anlamadan, çevrelerinin diğer atamacalarla kuşatılmış olduğunu ve onların düşmanca bakışlarını gördüler. Pabucun pahalı olduğunu işte o zaman anlayıp hiç ses çıkarmadan süklüm püklüm oradan ayrıldılar.

AKKARGALAR MAĞARAYA HAPİS OLUYORLAR

Temsilci heyetindekiler büyük bir felaketten kurtulmuş gibi soluk soluğa girdiler mağaraya. O ağaçlardan mağaraya kadar hiç arkalarına bile bakmadan uçmuşlar, neredeyse soluk almayı bile unutmuşlardı.

Heyeti merakla bekleyen sürü, onların bu halini görünce atmacaların yeniden saldırıya geçtiği düşüncesine kapılarak sağa sola kaçışmaya başladı. Mağaranın karanlığı, onların düzenli uçmalarını engelliyor; kimseleri mağaranın duvarlarına çarpıyordu. Bu kargaşadan en çok da yarasalar rahatsız olmuş yeni konuklarına alışmaya çalışıyorlar, onların bu telaşına bir anlam veremiyorlardı.

Bu koşuşturmanın kendiliğinden bitmeyeceğini sezen başkan:

- Arkadaşlar!... Arkadaşlar!... Herkes sakın olsun, diye bağırdı.

Sesi mağarada çm çm çınladı. Onun emredici ses tonu tüm sürü üyelerinin olduğu yerde kalakalmasına neden oldu. Sürünün sakinleştiğini gören başkan heyetteki arkadaşlarına dönerek:

- Ne oldu? Bizi merakta bırakmadan anlatın, dedi.

Heyetin en yaşlı üyesi başlarından geçenleri ve atmacaların isteklerini tirek bir sesle bir bir anlattı. Ve:

- Bizden hemen cevap bekliyorlar, dedi. Biraz önceki kargaşanın yerini bir suskunluk almıştı. Özellikle başkan ne yapacağını bilmez bir çaresizlik içinde yerinde duramıyor; sürüdeki diğer yaşlılardan yardım bekliyordu. Bugüne dek karşlarına çıkan tüm sorunların çözümünde en doğru kararları vermiş olmasına rağmen şimdi çaresizdi işte. Bir türlü ne yapacağına, başkanı olduğu bu sürüye ne diyeceğine bilemiyordu. Bir süre başını kanadının altına sokarak düşündü; "Yiyecek neyse de güneşsiz ne yapacaktılar. Doğadaki tüm canlılar gibi onların da yaşam kaynağıydı güneş. Üstüne üstlük güneş görmeyen tüyelerinin ne hale geleceğini kendisi de bilmiyordu. Yaşamı boyunca ilk kez böyle bir durumla karşılaşmıştı. Şu atmacalar da nereden çıkmıştı... Lanet olasıcalar!.."

Kafasını kanadının altından yavaş yavaş çıkardı

önce. Arkasından kendisinin ağzından çıkacak bir tek sözcüğü bekleyen yüzlerce çift bakışla göz göze geldi. Karanlıkta parlayan yüzlerce çift göz... Bakışlarını onların üzerinde gezdirdi. Sonra da, sanki hiçbir şey olmamış gibi:

- Sevgili arkadaşlar, dedi. Doğrusunu isterseniz ne yapacağımızı ben bile bilmiyorum. Bir düşüncesi olan varsa lütfen çekinmeden söyleyin.

Bir düşüncedir almıştı koca sürüyü... Ne yapmalıydılar nasıl yapmalıydılar da bu beladan kurtulmalıydılar?... Hiçbirinin aklına hemen uygulamaya konulacak bir çözüm gelmediği gibi tümü her zamanki kolaycılığa kaçıyor, başkandan soruna köklü bir çözüm bulmasını bekliyordu.

Başkan ise bugüne dek hiç karşılaşmadığı bu sorun karşısında çaresiz bir o yana bir bu yana geziniyor, mağaranın karanlık toprağından medet umuyordu sanki.

O ana kadar hiç ses çıkarmayan, kendilerine söz hakkı bile verilmeyen Körpecek başkanının yanına yaklaşarak:

- Sayın başkan, dedi. Bu sorunu burada bekleyerek ya da kara kara düşünerek çözemeyiz. Bildiğim kadarıyla her sorun kendi çözümünü kendi içinde barındırır. Yapılacak en güzel şey mücadele etmektir. Yalnız mücadelenin yöntemini tartışıp bir karar altına alma-

Tetane Banani jor skay

lıyız. Biz genç arkadaşların bir kısmı aramızda böyle bir karar aldık. Ancak, size sormadığımız için bizi bağışlarsınız umarım. Çünkü, yıllardır zevkle yaşadığımız özgürlüğümüzün elimizden alınmak istendiğini seziyoruz.

Bu sözleri duyan başkan önce şaşırıldı. Sonra da "bu kendini bilmez nasıl konuşuyor böyle" diyerek öfkelendi ve mağaradaki tüm canlıları ayaklandıracak şekilde bir ötüş öttü ki; kendisi bile sesinin mağaradaki yankılanmasından korktu ve:

-Senin bu söylediklerini duymamış olayım... Ben kararımı verdim zaten, diyerek diğerlerinin çevresinde toplanmasını istedi. Körpecik onuru kırılmış bir biçimde arkadaşlarının yanına dönerken verilen karara göre hareket etmeleri gerekmediğini düşünüyordu. Başkan:

-Arkadaşlar, diyerek söze başladı... Sözlerinin etkisini görmek istercesine sürüyü şöyle bir süzdükten sonra:

-Atmacaların kurallarına uymaktan başka çare yok sanırım. Ancak, kendilerinden tek ricamız olmalı; bizim zaman zaman güneşlenmememize izin versinler ve dışarıya çıkacakların sayısını arttırsınlar. Öyle sanıyorum ki, zamanla kendiliğinden çekip gidecekler ve biz eski yaşamımıza döneceğiz. Çünkü, onların aradığı şeyleri burada bulmaları mümkün değil...

Körpecik ve arkadaşları ayrı bir kenarda kaygıyla başkanın sözlerini bitirmesini bekliyorlardı. İçlerinden birisi daha önce başkanla konuşan Körpecik'e dönerek fısıltıyla:

-Başkan yanılıyor, dedi. Çünkü atmacalar yiyecek arıyorlar ve burada bol miktarda bulacaklar. Bu durumda onların kendiliğinden gitmelerini beklemek hayalcilik olur. Haksız mıyım?... Diğerleri başlarıyla onayladılar onu.

Bu sırada başkan temsilcileri yeniden göndermişti bile...

GENÇLER KÖRPECİKİN ÇEVRESİNDE TOPLANIYOR

Başkanın tekrar gönderdiği temsilciler, mağaraya döneli üç gün geçmişti. Atmacaların reisi, koşullarında ısrar etmekle kalmamış, yeni yeni koşullar da ileri sürmüştü.

Vadideki hayat Akkargaların dışındaki hayvanlar için normale dönmüş gibi görünse de atmacaların varlığı tedirgin ediyordu tümünü: Tavşanlar eskisi gibi rahat dolaşamıyor, tarla fareleri ve yılanlar yuvalarından bile dışarıya çıkamıyorlardı.

Atmacalar büyük bir açgözlülükle tüm hayvanlara saldırıyorlar; atların, eşeklerin ve sığırların da huzurunu kaçııyorlardı. Onları sürekli galalayarak, aynı otlakta otlamaya, dolayısıyla birbirleriyle kavga etmeye zorluyorlardı.

Mağaraya sığınan sürü için ise, durum daha kötüydü: Günde ancak yirmi kadarı mağaradan çıkabiliyor, güneş ışınlarını şöyle bir alıyordu. Özellikle yaşlı üyeler bu nimetten daha çok yararlanıyordu.

Başkana göre gençlerin önünde yaşayacak daha çok uzun yılları vardı, onlar ne zaman olsa güneşi alabilirlerdi. Zaman zaman genç üyelerle yaşlı üyeler arasında görüş ayrılıkları nedeniyle tartışmalar oluyorsa da yaşlı üyeler gençleri hemen susturuyorlardı. Gençler ise, bu durum karşısında kendi aralarında çözümler üretmeye, çareler bulmaya çaba harcıyorlardı. Grubun yaşlı üyeleri günü kurtarmaya çalışırken, genç üyeler "yarını kurmak"tan söz ediyorlardı.

Yaşlılar atmacalarla iyice işbirliğine girmiş, onların sözünden dışarı çıkmaz bir duruma gelmiştiler. Üstüne üstlük atmacalar avlansın diye tavşanları, yılanları ve tarla farelerini gördükleri zaman haber iletiyorlardı onlara. Atmacalar da bu hizmetin karşılığı olarak onların kendi yemek artıklarından almalarına göz yumuyorlardı, sağda solda kokuşmaya yüz tutmuş hayvan leşlerini eşelemelerine ses çıkartmıyorlardı.

Grubun genç üyeleri üstünde atmaca baskısının yanında başkan ve yakın arkadaşlarının da baskıcı tutumu günden güne artıyordu. Bu onur kırıcı durum karşısında genç üyeler; düşünceleriyle kendilerine önder olan arkadaşlarının yönlendirmesiyle, gizli gizli avladıkları solucan, kurbağa gibi hayvanlar yiyerek ya-

samlarını sürdürüyorlardı. Aralarında kendiliğinden bir dayanışma oluşmuştu ve kimi yaşlı üyeler de gençlerle birlikte hareket etmeye başlamıştı.

Gençler, kendilerine katılan yaşlı üyelerin deneyimlerinden yararlanıyor, çözmekte zorlandıkları sorunlar karşısında onlara akıl danışıyorlardı. Genç, maceracı ve tecrübesiz olmalarına karşın haklı kavgalarında zamanından çok erken olgunlaşmışlardı.

Buldukları yiyeceklerden mağarada kalanlara da getiriyorlar, kendileri aç kalsa bile hastaya da dışarı çıkamayan arkadaşlarının aç kalmamasını sağlıyorlardı.

Günler böylesine akıp gidiyordu...

Atmacaların isteklerinin önü arkası kesilmiyordu. Artık tam anlamıyla atmacaların kulu, kölesi olmuş başkan ve kimi yaşlı Akkargalar, her söyleneni kendi düşünceleriymiş gibi grubun diğer üyelerine kabul ettirmeye çabalıyor; bunda da oldukça başarılı oluyorlardı. Bu duruma yalnızca Körpecik ve arkadaşları ile bazı yaşlı üyeler karşı çıkıyorlar; zaman zaman başkanla tartışıyorlardı. Önceleri sayıları oldukça az olan bu grup günden güne çoğalıyordu. Birleştikleri bir tek ortak nokta vardı: Yiyecek bulmak ve güneşe ulaşmak. Körpecik grubun doğal lideri olmuştu ve üzerine aldığı sorumluluğu yerine getirmek için gece gündüz demeden düşünüyor, "nasıl" sorusunun yanıtını arıyordu.

Gruplar halinde mağaranın başka bir çıkışı olup

olmadığını araştırıyorlar, güneşe kavuşabilmek için bir çıkış yolu arıyorlardı kendilerine. Bardağı taşıran son damla, atmacaların gruptan kendileri için yiyecek bulmalarını, yoksa her gün bir genç akkargayı öldüreceklerini istemeleri oldu. Başkan bu isteği kabul etmiş ve emirler yağdırmaya başlamıştı bile.

Körpecik ve arkadaşları bu karara tüm güçleriyle karşı çıkarak yoğun tartışmalar sonucu bir karar aldılar: Atmacalara yiyecek bulmak şöyle dursun; zaman zaman atların, eşeklerin ve sığırların kavgalarını gözleyecekler, ölen olursa atmacalardan önce saldırarak yiyecek almaya çalışacaklardı.

Bu oldukça zor ve riskli bir işti. Çünkü, derisi bile parçalanmamış bir hayvan ölüsünden et koparmak sanıldığı kadar kolay bir iş değildi. Ama kararlıydılar ve başarmaktan başka seçenekleri yoktu. Ya aç kalacaklar ya da atmacaların kurbanı olacaklardı.

Atmacalar olmasa işleri kolaydı ve böyle kaçak bir iş yapmalarının bir anlamı da yoktu. Ama şimdi durum çok değişmişti. Gagaları atmacalar kadar keskin olmadığı için, onlar, sadece ölen hayvanın yara aldığı yerden bir parça koparmak için uğraşıyorlardı. Üstelik atmacaların saldırısına uğramak gibi bir tehlike de onları bekliyordu. Hele bir seferinde tam eti koparmış kaçarlarırken genç atmacaların saldırısına uğramışlar, onlarla savaşmışlar ve iki arkadaşları ölmüştü.

Bundan sonra kendileri gibi atmacalardan zarar gören diğer hayvanlarla işbirliği yapma kararı almışlar ve öncelikle yarasalarla anlaşmışlardı. Onlardan geceleri kendilerine yol göstermelerini istemişler; yarasalar da kabul etmiştiler.

Yarasaların tüm huzursuzluğu akkargalarla aynı mağarayı paylaşmak zorunda olmalarından geliyordu. Çünkü, kendi yaşadıkları mağaranın akkargalarca dolması, gündelik yaşamlarını alt üst etmişti. Yarasaları akkargaların atmacalarla olan savaşından çok, bir an önce mağaradan gitmeleri ilgilendiriyordu. Yeter ki gitsinler ve onlar eski yaşamlarına kavuşsunlar. Ybksa, niye yardım edeceklerdi ki?...

Aslında Körpecik de biliyordu yarasaların bu düşüncesini... Ancak, onların geceleri çok iyi uçtuklarını da biliyordu ve bu nedenle gece uçuşlarında yarasaların rehberliklerinden yararlanıyordu. Gece bütün hayvanlar uykuya dalında onlar harekete geçiyor; öncelikle yiyecek peşinde koşuyorlardı.

Artık Köpecik'in lideriği iyice pekişmişti. Genç olmasına rağmen kimi yaşlı akkargalardan da destek görüyor ancak, onları bir türlü harekete geçiremiyordu.

Sıkıcı bir gecenin sabahıydı. Körpecik ve arkadaşları hiç uyumamış, hava aydınlanıncaya dek yeni ölmüş bir sığırın etinden kopardıkları parçaları mağaraya taşımışlardı. Gruptan birisinin, arkadaşlarına sormadan bir parça eti yemeye çalıştığını gördüler.

Körpecik, öfkeli bir sesle:

-Sen ne yaptığını sanıyorsun? O etlerde en az senin kadar diğer arkadaşlarının da hakkı olduğunu düşünmüyor musun? Derhal aldığın o parçayı yerine bırak! diye bağırdı.

Körpecik'in sesinin geldiği yere bakan öteki grup arkadaşları, gördükleri manzara karşısında, et yemeye çalışan arkadaşlarına kızgınlıklarım belli etmek için ona doğru saldırdılar.

Körpecik grubun bu saldırısı karşısında:

-Arkadaşlar, arkadaşlar! Ne yaptığınızı sanıyorsunuz? Evet, genç arkadaşımızın yaptığı büyük yanlış. Ancak, bırakalım da bu hareketinin nedenini bize açıklasın, diyerek diğerlerini yatıştırdı.

Sonra da et yemeye çalışan arkadaşına:

-Yaptığın yanlışın farkındasındır sanırım. Şimdi tüm arkadaşların önünde bunun nedenlerini açıklamak zorundasın. Yoksa seninle tüm ilişkimizi keseceğimizi başından sana söyleyeyim, dedi.

Yanlış yaptığı kesinleşen akkarga:

-Evet, yaptığım size göre yanlış. Ancak, sabaha kadar taşıdığım bu eti başkalarına yedirecek kadar da saf değilim. Çok yorulmuştum ve karnım da açtı. Başka ne yapabiliirdim, dedi.

Körpecik:

-Biliyorsun ki, mağarada yaşadığı için hastalanan bir çok arkadaşımız var. Üstelik yumurtadan yeni çıkan kardeşlerimizin de iyi beslenmesi gerekiyor. Onların anneleri ise uzun zamandır kuluçkaya yattıkları için zayıf düştüler. Özellikle bitlenme nedeniyle tüyünü döken, zayıf düşen bunca arkadaşın varken senin bu bencil davranışın ve sözlerin kendini bağışlatmak yerine cezalandırılmam gerektiriyor.

Öteki:

-Sizin bana ceza vermeye hakkınız yok. Hem siz kim oluyorsunuz da bana ceza vermeye kalkıyorsunuz? deyince, gruptaki diğer gençler onun sözlerini birtirmesine izin vermeden saldırıya geçerek gagalamaya başladılar.

Her ne kadar Körpecik yaptıklarının yanlış olduğunu söylediye de söz dinletemedi.

Bu olayın üstünden birkaç gün geçince, Körpecik gruptaki tüm arkadaşlarını toplantıya çağırdı. Başkan ve yandaşlarının mağaradan dışarı çıktıkları bir saatte

toplandılar. Sayıları kalabalık olduğu için her kafadan bir ses çıkıyor, gürültüleri mağarayı dolduruyordu. Mağaranın yüksekçe bir çıkıntısına konan Körpecik gruptakilere:

-Sevgili arkadaşlar, diyerek söze başladı. Birkaç gün önce yaşadığımız olay bize gösterdi ki; niçin bir araya geldiğimizi bazı arkadaşlar yeteri kadar bilmiyor. Çünkü, ne kadar yanlış yaparsa yapsın bir arkadaşımı- zı o şekilde cezalandırmaya hakkımız yok. Ancak, bu sözlerimden onun bağışlanmasını istediğim anlaşıl- masın. Tam tersine içimizdeki bu gibi arkadaşları bir an önce belirlemeli ve onları eğitmeliyiz, diye sürdür- dü konuşmasını.

Gruptakilerin hiç sesi çıkmıyordu artık. Tüm dikkatlerini Körpecik'e vermişlerdi. Uzun bir açılış konuşması yapan Körpecik, kısa bir süre soluklandıktan sonra:

-Arkadaşlar, şimdi olayları daha iyi takip etmek ve zamanında karşı koyabilmek için aramızda görev bölümü yapılması gerektiğini düşünüyorum. Bu amaç- la da sizlerden gönüllülerin bir adım öne çıkmasını istiyorum, der demez grubun hemen hemen hepsi önce kendisine, sonra da yambaşında duran arkadaşına baktı. Hiç kimse gönüllü olmaya cesaret edemiyordu nedense. Bu durumu gören Körpecik: Arkadaşlar, bu kavga yalnızca yiyecek kavgası değil. Herşeyden önce şunu unutmamalıyız; Burası bizim vatanımız ve

atmacalar onu elimizden alıp, sahiplenmek istiyorlar, dedi. Arkasından da kendi belirlediği birkaç arkadaşım yanma çağırıldı.

Onlardan da görevlendirilecek diğer arkadaşları belirlemelerini istemesine gerek kalmamıştı. Çünkü Körpecik'in konuşması etkisi göstermiş, gönüllüler ortaya çıkmaya başlamıştı.

Bir süre sonra görev alacaklar belirlenmişti. Körpecik, toplantıya katılan arkadaşlarına toplantının bittiğini söyledi. Grup dağılırken görev almak için seçilenlerin gitmemeleri gerektiğini kendi aralarında görev dağılımı yapacaklarını anlattı.

Grubun tam olarak dağılmasını beklerken içlerinden birisi:

-Arkadaşlar, dedi. Eğer yanlış anlaşılmazsa bir önerim var: Bence, artık işleri planlamayı tek başına arkadaşımızın omuzlarına yıkmak yerine, birkaç kişiden oluşan bir kurula bırakalım. Hem daha sağlıklı kararlar alınır, hem de yanılma payımız azalır. Ne dersiniz?

Körpecik:

-Ben de tam bunu istemek için sizlerin burada kalmasını istemiştim. Çünkü, benim de yanılma olasılığım var. Yapacağım her yanlış, atmacalara karşı sürdürüğümüz bu güneşe ulaşma ve onları yurdumuzdan

kovma savaşında yenilmemize yol açabilir. Bu nedenle kararları benim tek başıma almam hiç de doğru bir tavır değil. Eğer, uygun görürseniz benim de aralarında bulunduğum beş arkadaş bu sorumluluğu paylaşsın.

Ötekiler bu iki öneriyi de onayladılar. İçlerinde en genç olanı, kurula seçilecekleri belirlemek için oylama yapılmasını önerdi.

Kısa bir süre sonra kurul seçilmiş ve kendi aralarında da bir görev dağılımı yapmak için diğer arkadaşlarından izin istemişti. Görev dağılımı çok uzun sürmedi. Körpecik yeni kurulun başkanı olmuş, diğerleri de onun yardımcısı olmuştu. Körpecik:

-Güveniniz ve görev almada gösteridiğiniz sorumluluk için sizlere teşekkür ediyorum. Artık, bizi zorlu bir dönem bekliyor. Bunun için hiç beklemeden birlikte çalışacağınız arkadaşları seçmeniz gerekli... O arkadaşlarla neler yapılacağını yine bu kurulda tartışarak kararlaştıracağız. Unutmayın, çok acil durumlar dışında bireysel hareket etmek yok.

Güneşi özleyen ve atmacalarla uzlaşmayı reddeden bu grup, artık kendi ayakları üzerinde durduklarının farkına vararak toplantıyı kapattılar.

KURULAN EYLEM PLANI

İlk toplantıdan bu yana hayat her günkü kargaşası içinde sürüyordu. Kurul sık sık toplantı yapıyor neler yapılması gerektiğini tartışıyordu. Bu tartışımalarda zaman zaman düşünce ayrılıkları olsa bile konuşarak tüm sorunlar çözülüyordu en sonunda.

Yine bu toplantıların birisiydi...

Bir gün önce atmacalar kendilerinden izinsiz çıktıkları gerekçesiyle sürünün kimi üyelerine saldırmış, başkan ve yandaşları bu saldırı karşısında atmacalardan yana bir tutum sergilemişti. Saldırı sonucunda birkaçı öldürülmüş, bir o kadarı da yaralamıştı. Kurul yelerinin ve Krepcik'in canı oldukça sıkkın, moralleri bozuktu.

Her Őeye rağmen Körpecik, bir yandan kendisinden beklenmeyecek bir olgunlukla arkadaşlarını sakinleŐtirmeye çabalıyor; bir yandan da neler yapılması gerektiğini düşünüyordu. Toplantı baŐlayalı bir saati aŐkın bir zaman geçmiş olmasına karşın hiçbirinin sesi çıkmıyordu. Her Şeyden önce kendilerine güvenen onlarca akkarganın sorumluluğu omuzlarındaydı. Bunun için çok dikkatli kararlar almalıydılar.

Suskunluğu Körpecik bozdu:

-Arkadaşlar, biliyorum canınız sıkkın; sıkkın olduğu kadar da sinirleriniz bozuk. Ne var ki, atmacalar bizden çok g  l ler. Teke tek savaŐmaya kalkarsak bizi öldürmeleri iten bile değil. Bu nedenle çok kurnazca davranmalıyız. Şimdi sizleri daha sağlıklı ve doğru düşünmeye çağırıyorum. DüŐünün bir kere, grubumuzdaki arkadaşlar bize güveniyorlar ve ne dersek aksatmadan yapıyorlar. Bu güveni sarsmamak gerektiğini söylememin bir anlamı olmadığını biliyorum. Çünkü, sizler sorumluluğunu bilen arkadaŐsınızdır. Bunu, bugüne kadar binlerce kez gösterdiniz.

Körpecik'in bu konuşmasından sonra ortalık bir anda yumuŐamıŐtı. Kurul  yeleri yavaş yavaş toplantının havasına girmiŐler, görüŐlerini açıklıyorlardı.

Kurulun en geç  yesi Korkusuz:

-Biz de onlara saldırılar düzenleyelim, dedi.

Bir başka  ye ise:

-Körpecik'in söylediklerini duymadım sanırım. Atmacalar bizden çok güçlüler. Nasıl başa çıkacağız onlarla?

Korkusuz:

-En azından tek yakaladığımız atmacaya saldırır, kendilerinden korkmadığımızı gösteririz.

Körpecik:

-Arkadaşlar, karşılıklı tartışmayalım. Korkusuz'un sözleri hiç de yabana atılacak gibi değil. Ama, yöntem üzerinde durmak gerekiyor. Bunu da toplantının sonuna bırakmayı öneriyorum. Öneri oybirliği ile kabul edildi.

Bir başka üye söze girerek:

-Asıl tehlikeyi görmüyorsunuz galiba, dedi. Çevrenize dikkatle bakarsanız, gördüğünüz manzara size tehlikenin ne kadar büyük olduğunu anlatacak. İsterse-
niz, siz uğraşmadan ben söyleyeyim. Arkadaşlarım, uzun zamandır doğru dürüst güneş yüzü görmüyoruz. Bunun sonucu da beyaz olan tüylerimiz eski parlaklığını yitirmekle kalmıyor, bebek kargalarda grileşmeler görülüyor. Ben görevim gereği onlarla çok fazla birlikte olduğum için bunun ayrımına vardım. Asıl buna bir önlem almalı, bir çare düşünmeliyiz.

-Bunun tek çaresi onları; güneşin bol olduğu bir alana çıkartarak güneşlenmelerini sağlamaktır, dedi bir başka üye.

Körpecik:

-Mağaranın bir başka çıkışı olmadığına göre, ancak girişi kullanabiliriz. Bu durumda onları tehlikeye atmış oluruz. Çünkü, gündüzleri iki atmaca sürekli bu girişi gözetliyor. Bu durumda ne yapmalıyız?

Toplantının başlangıcından beri suskun duran bir üye:

-Kapılacak tek şey var; bebekler güneşlenirken, kalabalık bir grup onların çevresinde kuruyucu olarak bulunur. Eğer, atmacalar saldırırsa gruptan bazıları bebekleri mağaraya kaçırırken diğerleri de atmacaları oyalar, diyerek söze girdi. Bu düşünceyi diğer üyeler başlarıyla onaylayarak olumlu karşıladıklarını belirttiler.

Körpecik, grupta bir açlık sorunu olduğu belirterek, yiyecekten sorumlu üyeden açıklama yapmasını istedi.

Yiyecekten sorumlu üye:

-Bu sorun geceleri çözmeye çalışıyorduk. Ancak, son günlerde atmacaların yiyeceklerin başında görevliler bulundurması yetmiyormuş gibi içimizden bazıları da çıkarları gereği işbirliğine gitti. Şimdilik onların uyudukları saatleri bekleyip yiyecek almaya çalışıyoruz. Bu da yeterli yiyecek almamızı engelliyor, diye açıklamalarda bulundu.

Körpecik:

-Ne yapmamızı öneriyorsunuz?

Yiyecekten sorumlu üye:

-Ekibimi yeni üyelerle takviye edersiniz, belki daha çok yiyecek sağlama olanağımız olur, diye yanıtladı bu soruyu.

Körpecik:

-Gruptan yeni üye almasına bir diyeceği olan var mı arkadaşlar, dedi. Diğer üyelerin bir diyecekleri olmadığını belirtmesi üzerine başkan toplantıyı kapatmak istediğini söyleyince, Korkusuz:

-Benim toplantının başında yaptığım öneri tartışılmadı, diyerek diğer üyeleri uyardı. Bunun üzerine Körpecik:

-Senin önerini ben kendi adıma destekliyorum. Ancak, nasıl yapılması gerektiğini bu işin sorumlusu olarak sana bırakıyorum. Eğer, arkadaşlar da kabul etçerlse bu konuda senden ayrıntılı bir rapor hazırlamanı isteyeceğim, dedi.

Diğer üyeler Körpecik'in bu düşüncesine katıldıklarını belirtirken, Korkusuz atmacalara iyi bir ders verme fırsatını yakalamamanın sevincini kanatlarını birbirine vurarak gösterdi.

Bir toplantı da böylece sona ermiş oldu. Ancak,

sorunların çözümlü doğrultusunda iyi adımlar atılmış olmasına rağmen ortada somut bir şey yoktu. Kendilerine inananların güvenini kazanmak için atmacalarla olan yemek sorununa kesin bir çözümlü bulunmalıydı. Bunun için gecesini gündüzüne katan Körpecik ve kurul sonunda yiyecek almak için salırtıya geçme ve bebeklerin güneşlenmesini sağlama kararı aldıklarını tüm taraftarlarına duyurdu.

Ancak, uygun zaman beklenmeliydi. Bunun için Korkusuz'un başkanlığında bir gözetleme ekibi oluşturdular. Korkusuz, ekibini sürünün en gözü kara olanlarından oluşturdu.

AKKARGALAR SALDIRIYA GEÇİYOR

Atmacaların öğle sıcağından bunalıp ağaçların dallarına sığındığı bir saatti. Korkusuz ve ekibi bütün gün onları gözetlemiş bu an'ı beklemiştiler. Fırsat bu fırsat deyip yiyecek ekibine hazır olmalarını söyleyerek hareket geçtiler.

Korkusuz eyleme katılacaklara:

-Arkadaşlar, şimdi nasıl hareket edeceğimizi anlatacağım, diyerek söze başladı. Ben ve ekibim bir kaç gün önce ölen bir atın başında nöbet tutan ve uyuşuk uyuşuk pinekleyen iki atmacaya saldıracağız. Yiyecek ekibi de aynı anda yiyecek almak için harekete geçecek. Bildiğiniz gibi yiyecek ekibinin sayısını oldukça kalabalık tuttuk. Amacımız alabildiğimiz kadar çok yiyecek almak. Ancak unutmamak gerekir ki, atmacala-

rın gözleri oldukça keskindir. Bizim bu hareketimiz onların bize saldırmasına zemin hazırlayacağı için çok dikkatli olmak gerekiyor. Bakın tekrar ediyorum benim işaretimi almadan hiç biriniz hiçbir biçimde hareket etmeyeceksiniz. Bir soracağı olan var mı?

Bütün hazırlıklar tamamlanmış, Korkusuz'un işareti bekleniyordu. Eyleme katılacakların yanı sıra kimi yandaşları büyük bir heyecanla beklemeye koyulmuştu. Tam bu sırada Körpecik telaşla Korkusuz'un yanına yaklaştı:

-Korkusuz, biz diğer arkadaşlarla bebek akkargaları güneşe çıkartmaya karar verdik. Siz, atmacaları bu bölgeden uzaklaştırdığınız biz de güneşletmeyi başlarız.

Korkusuz:

-Öyleyse planda küçük bir değişiklik yapmak gerekli. Bunun için, biz saldırıyı yoğunlaştırıp atmacaların tamamına yakının peşimize takalım. Böylelikle onları bu bölgeden uzaklaştırmış oluruz. Biz geri dönmeye başladığınız zaman, siz de bebekleri mağaraya kaçırsınız, dedi. Bunun üzerine

Körpecik:

-Görüşüne katılıyorum ama, ya siz geri dönmeyerseniz. Atmacalar sizi yakalar, öldürürlerse.

Korkusuz:

-Haklısın... Ancak, her şeyin bir bedeli vardır. Belki bir kaç arkadaşımızı kaybedeceğiz ama, bu eylemi yapmazsak hepimiz teker teker ya açlıktan ya da güneş yüzü görmemekten öleceğiz. Hatırlar mısın Entel, ezberlediği bir şiiri okumuştuk bize;

"Ben yanmazsam

sen yanmazsan

biz yanmazsak

nasıl

çıkardık

karan-

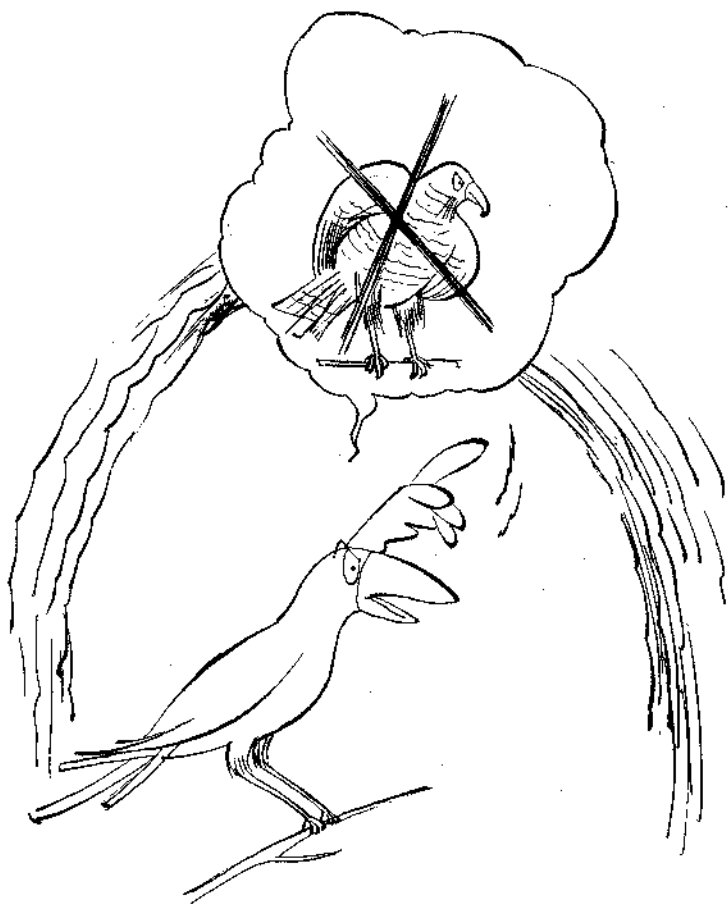
lıklar

aydın-

lığa...

Şimdi tam bu şiiri hayata geçirme zamanı... Onun için kahramanlık değil ama fedakarlık yapmak gerekiyor.

Korkusuz'un bu cesareti karşısında Yalnızca "haklısın" demekle yetindi Körpecik. Sonra da sessizce bebekleri hazırlamak üzere oradan ayrıldı.

Deniz DEMİRAL

Korkusuz da ekibine planda yapılan değişikliği en geniş ayrıntısına kadar anlattı.

Artık heyecan son sınıra dayanmış, ekipler sabırsızlanıyordu. Mağaradan bebeklerin hazır olduğu haberi gelir gelmez, Korkusuz ekipteki arkadaşlarına "haydi, şimdi" diye bağırarak işareti verdi. Bütün ekip, aynı anda mağaradan dışarıya kanat çırttı...

Yaslı akkargalar ne olduğunu anlamadıkları için telaşla mağaranın içinde uçmaya, başkanı aramaya koyuldular.

Başkan ise, yanma aldığı birkaç yaşlı arkadaşı ile karnını doyurmuş, atmacaların arasında güneşleniyordu. Artık, o, atmacalarla tam olarak işbirliğine gitmiş; kendisi ve yakınlarından başka hiç kimsenin sorunuyla ilgilenmiyordu. Zaman zaman yaptığı toplantılarda da atmacaların çok iyi birer varlık olduğunu anlatıyor; onlarla iyi geçinmenin yollarını bulmak gerektiğini söylüyordu. O kadar sorunlardan uzaklaşmıştı ki, mağarada olan biten hiçbir şeyden haberi olması mümkün değildi.

Korkusuz'un işaretiyle mağaradan fırlayan ekip, ölü atm başında pinekleyen atmacaların daha "ne oluyor" demesine fırsat bırakmadan tepelerine çöktüler. Aynı anda birçok akkarganın gaga darbesiyle karşılaşan atmacalar, ne yapacağını şaşırmış bir durumdaydı.

Korkusuz ve arkadaşları, aralıksız atmacaları ga-

galarken yiyecek ekibi işe çoktan başlamış; koparılan ilk et parçalan mağaraya taşınmaya başlamıştı bile. Bu kargaşada sesler birbirine karışmış, gürültü ayyuka çıkmıştı. Bu kadar sesi atmacaların duymaması olanaksızdı.

Ve olan oldu sonunda. Ağaçlarda miskin miskin pinekleyen atmacalar, genç akkarga sürüsünün yiyeceklerine saldırdığını anlamış, hep birden Korkusuz ve ekibine doğru koca koca kanatlarıyla uçmaya başlamışlardı.

Bu durumu gören Korkusuz, ekibine:

- Atmacalara, atmacalara!...

Korkusuz'un bu emrini alan ekiptekiler kendilerine doğru gelen atmacalara doğru, hızla kanatlandılar. Vadideki diğer hayvanlar büyük bir çatışma beklerken, Korkusuz'un ekibi tam atmacalarla burun buruna gelineceği an birden bire gerisin geri dönerek kaçmaya başladı. Kendilerini öncelikle bir kavgaya hazırlayan atmacalar bu davranış karşısında önce şaşkırdılar, bu şaşkınlıkları Korkusuz ve ekibine az da olsa zaman kazandırmıştı. Bu da ekibini atmacalardan uzaklaşmasını sağlamıştı.

Korkusuz en önde:

-Beni izleyin, beni izleyin, diye bağırıyor, arkadaşlarını tehlikeden uzaklaştırmaya uğraşıyordu. Ekip-

teki tüm üyeler Korkusuz'un sözüne aynen uyduğu için bir sorun yaşanmıyordu.

Kaçıp kovalamaca sürerken, geride kalanlar da kendi işlerini hızla yapıyorlar; yiyecek ekibi taşıyabildiği kadar çok et taşıyor; Körpecik de bütün gelişmeleri izliyordu. Bir ara atmacaların Korkusuz'un ekibine iyice yaklaştığını gördü. Telaşlandı. Biraz da korktuğunu hissetti. Ancak, Korkusuz işini çok iyi biliyordu ve arkadaşlarını yakındaki bir mağraya kadar taşımış, yaralı bile vermeden bütün ekibin mağaraya sığınmasını sağlamıştı.

Mağaranın girişine kadar gelen atmacalar içeriye girmeye cesaret edememiş; tehdit çığlıkları atarak bir süre beklemişler; sonra geri dönüp saldırıya uğrayan arkadaşlarının yanma gitmeye karar vermişler ve mağaranın çevresine birkaç tane gözcü bırakmayı unutmamışlardı.

Atmacaların geri döndüğünü gören Körpecik, eyleme katılanları uyarmıştı. Yiyecek ekibi son parçaları da alarak eylem yerinden hızla uzaklaşmıştı. Yorgundular ama başarmanın mutluluğu onlara yorgunluklarını unutturmuştu. Körpecik de bebek akkargaların güneş görmelerini sağladıkları için görevini yerine getirmenin sevincini arkadaşlarıyla paylaşıyordu.

Mağaranın içi bir bayram yerini andırıyor, sevinç çığlıkları birbirine karışıyordu. Anneler güneş gören

bebeklerini kanatlarının altına almış taze et parçalarıyla onları besliyor; bebekler de her zamanki yaramazlıklarından birisin daha yaparak oyun oynuyordu. Bir anne kanatlarının altından kaçan yavruyu tatlı tatlı haşlıyor; bir diğeri de kendi yavrularının araşma karışmış bir başka yavruyu annesinin yanma göndermeye çalışıyordu...

Başkan akkarga, hışımla girdi mağaraya... Önce sağa sola bakındı ve:

-Herkes toplansın!... diye bağırdı.

Bütün sürü az önceki coşkularının birden kesilmesine çok öfkelenmişti. Ama, başta Körpecik olmak üzere hiçbiri sesini çıkarmadan başkanın çevresinde toplandı.

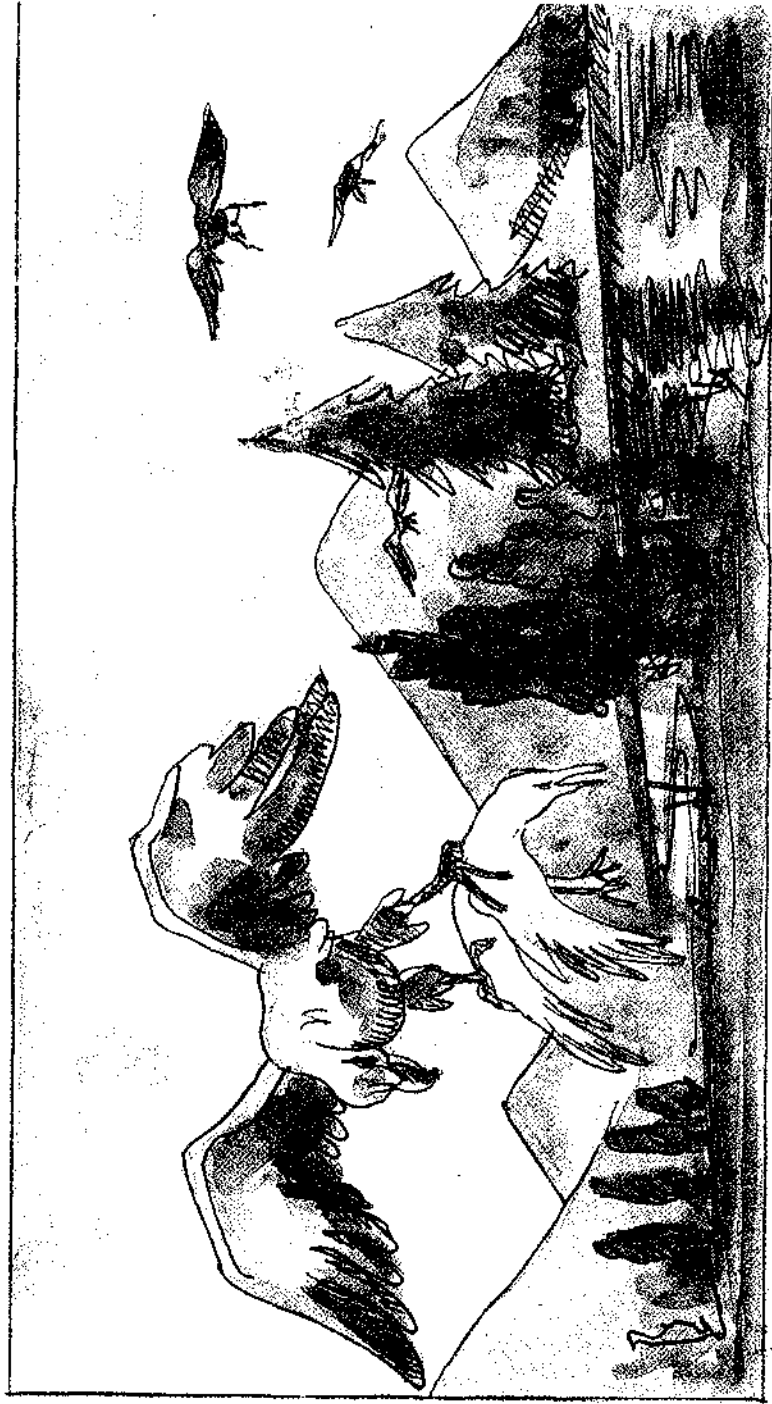
Başkan:

-Günlerdir, size atmacalarla iyi geçinmemiz gerektiğini anlatıyorum. Bunun karşılığı olarak da atmacaların bize kendi artan yiyeceklerini vereceklerini söyledim. Onlar sözünde dururken, bizim içimizdeki kimi hainler sürünün huzurunu kaçırmak için olmadık şeyler yapıyor. Şimdi, bu olanların ne demek olduğunu bana kim anlatacak? Hangi hain akıl etti bunu?...

Sürüden hiç ses çıkmadı... Yalnızca yaşlılar, başkanla birlikte öfkeli öfkeli bakışlarını sürdürdüler... Başkan:

-Son kez soruyorum: Kim bu hainler?..

Bu sırada dışarıdan atmacaların ötüşleri geliyordu. Başkan, bu seslerin ne anlama geldiğini çok iyi bildiği için, kendisiyle birlikte hareket edenleri de yanına alarak dışarıya çıktı. Çok korktuğu her halinden belli oluyordu.

Terane Baraniyarskaya

ATMACALAR, BAŞKANI CEZALANDIRIYOR

DıŐarından gelen o kadar gürültünün ne anlama geldiği bilen başkan, atmacaların reisini kızdırmaktan korktuğu için hemen mağaradan çıktı.

Yanma aldığı kendisi gibi düşünene bir kaç yaşlı arkadaşı da onun düşüncelerini anlamıŐlar, merakla olacakları beklemeye koyulmuşlardı.

Başkan ve arkadaşları mağaradan çıkar çıkmaz, çevreleri atmacalarla kuŐatıldı. Her kafadan bir ses geliyordu. Bu kadar gürültü arasında birisinin:

-Reis sizi hemen yanına istiyor, dediğini duydu-
lar.

Bu istek bir emirdi aslında ve bu emre uymamak olmazdı. Onlar da bu emri yerine getirmek için, hızla atmacaların reisinin bulunduğu ağaca doğru uçtular.

Daha başkan ve arkadaşları ağaca yanaşmışlardı ki, reis tüm gücüyle bağırdı:

-Nedir bu rezalet? Hanginiz açıklayacak bunu bana?

Önce başkan bir kaç söz etmek istediye de korkudan dili tutulmuş gibiydi:

-Şey... efendim... aslında...

Reis yeniden gürledi:

-Aslı maslı yok bu işin!... Bak, iki arkadaşımızı öldürdünüz!... Çabuk hebasını verin bunun, yoksa ben yapacağımı bilirim.

Yaşlı bir akkarga yürekli bir sesle:

-Sevgili dostumuz, biliyorsun ki, her toplumda hainler çıkar. Bunlar genellikle söz dinlemeyen küçüklerse de asıl onlara akıl verenleri bulmak gerekir. Eğer, bana izin ve yetki verirseniz size söz veriyorum; en kısa zamanda bu hainleri tesbit edip gerektiği biçimde cezalandıracağım... Yoksa, bu işin önüne geçmenin mümkünü yok.

Atmacaların reisi, kendisi için de mantıklı gelen bu açıklamayı yapana:

-Tamam, al sana yetki: Artık bu sürünün başkanı sensin. Üç gün içinde içindeki hainleri bulup cezalandırmazsan gözüme görünme!... dedikten sonra eski başkana dönerek:

-Seni bu vadiden atıyorum. Sesin bile duyulmayacak buralarda, dedi.

Arkasından da iki atmacaya işaret ederek:

-Bu kendini bilmezi götürün, bu vadiyi bulamayacağı bir yere kadar kovalayın, dedi.

İki atmaca, eski başkanın yanibaşında bitiverdi. Eski başka bir kaç söz söyleyecek olduysa da yanibaşındakilerin tehditkar hareketlerini görünce, çareyi onlara uymakta buldu. Arkadaşlarından yardım uman bakışlarını kimse görmedi bile... O önde, atmacalar arkada havalandılar... Kısa bir süre sonra gökyüzünde kara iki lekeden başka bir şey görünmüyordu. Biraz sonra o dayitti...

"teni başkan, atmacaların reisinden izin alarak mağaraya geri döndüğünde Körpecik, yarasalarla konuşmuş gece yarısından sonra Korkusuz ve arkadaşlarına kılavuzluk yapmaları konusunda onlarla anlaşmaya varmıştı.

Mağaraya hışımla giren yeni başkan sürüyü toplamaya bile gerek duymadan:

-Artık başkanınız benim. Atmacalar öyle istedi.

Önceki başkan sanırım şimdilerde sizlere ömür. Artık ben ne dersem onu yapacaksınız. Yoksa, ben ne yapacağımı biliyorum!... diyerek başladı söze. Soluklanmaya bile gerek duymadan sürdürdü konuşmasını:

-Şimdi, aranızdaki hainlerin hemen teslim olmasını istiyorum. Eğer, onların kim olduğunu bilip de söylemeyen varsa en az onlar kadar suçludur ve onların hakettiği cezanın aynısı bunlara da verilecektir.

İkincisi ise; bugünden itibaren hiçbiriniz izinsiz dışarıya çıkmayacaksınız. Bunun için seçeceğim kimi arkadaşlar görevli olacaklar ve mağaradan izinsiz çıkanları anında cezalandıracaklar. Ayrıca; atmacaların hainleri bildirenlere dilediği gibi mağara dışında yaşama hakkı tanıyacağını bir kez daha hatırlatıyorum.

Bu sözlerden sonra zafer kazanmış komutan edasıyla yanındakileri de alarak mağaranın önüne çıktı. Kendisi gibi düşünen kimi akkargaları yanına çağırarak kısa bir toplantı yaptı. Aralarında görev dağılımı yaparak hainleri bulmak için kimilerini görevlendirdiler.

Bu sırada Körpecik de kuruldaki arkadaşlarını toplayarak gizli bir toplantı yaptı. Aralarındaki yaşlı ve orta yaşlı arkadaşlarıyla birlikte hareket ederek tüm işlerin büyük bir gizlilik içinde yapılmasına karar verdiler. Şu an yapılması gereken en önemli işin de Korkusuz ve ekibinin tekrar mağaraya girişini sağlamak olduğu konusunda fikir birliğine vardılar.

Yarasalar hava kararınca gidecekler, ortalığı kolaçan edip, Korkusuz ve ekibine yol göstereceklerdi. *Tek* sorun içeriye onların sessizce girişini sağlamaktı... Bunun yolunu da bir şekilde buluruz, diyerek ayrıldılar.

Aradan bir kaç saat geçmiş, hava kararmaya yüz tutmuştu. Körpecikle görüşen yarasalar yola çıkmak üzere son hazırlıklarını yapıyorlardı.

başkanın kendisine yardımcı olarak seçtiği akkargalar sürekli ortalıkta dolaşüyor, havayı kokluyorlardı. Onlara göre içlerindeki hainlerin başı mutlaka buralarda biryerlerde olmalıydı ve mutlaka bulmalıydılar. Yoksa, atmacalar kendilerine bile rahat vermeyeceklerdi.

Başkanın isteği üzerine mağara önünde nöbet tutanlardan başka, iki atmaca da sürekli mağaraya girip çıkını kolaçan edecekti. Başkan istemese de atmacaların reisi böyle bir şey yapacaktı zaten.

"teni başkan çok akıllı sanıyordu kendisini; hem kendilerini atmacaların toplu saldırısından korumuş, hem de içlerindeki hainlerin bir daha sürüyü tehlikeye atacak davranışta bulunmasını önlemiş olduğunu düşünüyordu.

Körpecik'in içi içini yiyor; Korkusuz ve ekibinin ne yaptığını, nerelerde olduğu çok merak ediyordu. Üstelik, yeni başkanın adamlarının sıklaşan denetimi yüzünden öteki arkadaşlarıyla eskisi kadar sık sık

biraraya gelemiyordu. Biraraya gelebilseler bir çözüm üretbilirdi belki... Ancak, bu sorunun çözümü de kendi içindeydi mutlaka... Ama ne?... Diye düşünürken mağaranın köşesinden bir türkü gelmeye başladı. Körpecik, tüm dikkatini o sese verdi. Tanıyordu bu sesi; Entel'di bu... Akkargalar kendine özgü sesi ile hafiften hafiften bir türkü söylüyordu. Türkünün sözlerini anlamak için daha dikkatli dinledi Körpecik. Entel dilinden düşürmediği o güzel türküyü söylüyordu yine:

"Akın var

güneşe akm

güneşi zaptedeceğiz

güneşin zaptı yakın..."

Körpecik usulca o yana doğru yürümeye başladı. Bir şeylerin olacağını sezmiş, duruma müdahale etmek için acele etmesi gerektiğini anlamıştı. Ne ki, daha bir kaç adım atmıştı ki, türkü tüm mağarayı kapladı... Bugün eyleme katılan ve kendilerini destekleyen tüm arkadaşları türküye eşlik ediyordu. İşte sorun kendiliğinden çözülmüştü: Güneşe uçmak.

Körpecik de avazı çıktığı kadar bağırarak katıldı türküye... Zaman ilerledikçe türküye katılanların sayısı artıyor; mağara türkü ile inliyordu. Bebek akkargalar bile aralarına katılmışlar, kendilerince türküyü söylüyorlardı.

Yeni başkanın adamları şaşkınlıktan ne yapacağını bilmez bir durumda oradan oraya uçuyorlardı Bu coşkunun arasında yarasaların toplu olarak mağaradan hareket ettiği görüldü. Onlar da türkünün ritmine kendilerini kaptırmışlar, kanat vuruşları ve kendilerine özgü ince sesleriyle eşlik ediyorlardı sanki. Yarasalar hızla çıktılar mağaradan.

Artık, mağarada tam anlamıyla sürüye kalmıştı ve Entel ile Körpecik yanyana gelmiş; bakışlarıyla Korkusuz ve ekibi gelinceye dek türkü söylemeyi kararlaştırmışlardı. Türkü bitiyor, aynı coşku ile yeniden başlıyordu.

Dışarıdaki atmacalar da ne olduğunu anlayamamış "cak cak" ötüyorlardı. Yeni başkan tam bir telaş içindeydi. Atmacalar ne söyleyeceğini, sabah bu olayı nasıl açıklayacağını düşünmeye başlamıştı bile. \âmna yanaşan bir arkadaşına:

-Şunları iyi bir dövmek gerek, dedi.

Arkadaşı:

-Haklısın başkanım. Ama görmüyor musun çok kalabalıklar?... Üstelik karanlıktan kimin kim olduğu seçilmiyor bile... Hele bir sabah olsun bir kaçını atmacalara götürür, cezalandırmalarını sağlarız. O zaman hem bunlar susmayı öğrenir, hem de atmacalar bizi hainleri yakaladığımız için ödüllendirir.

Sustu başkan... Çünkü, o, arkadaşı gibi düşünmüyordu. Bu ses kesilmezse atmacaların hiç de arkadaşının düşündüğü gibi davranmayacağını öğreneli çok olmuştu. Üstelik sesin ne zaman kesileceği belli değildi bile. Bu yarasalara ne olmuştu da tümü birden terk etmişti mağarayı. Bir türlü anlam veremiyordu olanlara. Ne güzel gül gibi geçinip gidiyorlardı işte.

Zaman iyice ilerlemiş gece yarısını çoktan geçmişti... Mağaradakiler türkü söylemeyi tüm güçleriyle sürdürüyorlardı. Körpecik ise yerinde duramıyor; yarasaların neden hala dönmediğini merak ediyordu. Ancak, bu meraklı bekleyişini çevresindekilere sezdirmemesi gerektiğini çok iyi biliyordu. Eğer, arkadaşları telaşlanırsa çözülme yaşanabilirdi. Bunun için türküye iyiden iyiye sarılıyordu. Sonunda dayanamayıp Entel'e:

-Yarasalar nerede kaldı acaba? Korkusuz'u bulamadılar mı dersin? Bak birazdan hava aydınlanacak...

Entel, kendi kuşku ve merakım gizlemeye çalışarak:

-Meraklanma, birazdan burada olurlar, dedi.

Tekrar türküye durdular... Ama, gözleri mağaranın girişindeydi.

KORKUSUZ VE EKİBİ GERİ DÖNÜYOR

Türkü söylemeye öylesine dalmıştı ki, ilk yarasanın girişini farketmediler bile... Arkasından yaralarının arasına gizlenmiş Korkusuz ve ekibi daldılar mağaraya. İçlerinden birisinin kanadından ince bir kan sızıyordu ve kimse ayırımında değildi.

Mağaraya giren Korkusuz ilk iş olarak ekibini denetledi. İki arkadaşı görünmüyordu ortalıkta. Bir de yaralı vardı. Gelenlere türküyü katılmalarını söyleyip Körpecik'in yanına yanaştı.

Körpecikle Entel, Korkusuz'u görünce sevinç çığlıkları attılar. Korkusuz, onlara kurulu, bir köşede toplamalarını işaret etti. Kurul üyeleri sessizce bir araya geldiler. Körpecik, mağarada olanları ve yeni başkam anlattı bir solukta.

T = C
S. 6 S. 6 C.
S. 6 S. 6 C.
S. 6 S. 6 C.

Korkusuz:

-Hiç şaşırmadım, dedi. Çünkü atmacalar eninde sonunda bizim kendilerine meydanı boş bırakmayacağımızı biliyordu. Onun için kendisine en iyi hizmet edecek birisin başkan yapmışlar.

Körpecik:

-Üstelik aramıza kendileri için çalışan birilerini de soktular. Sürekli buralarda dolaşıyorlar. Bizi arıyorlar... Duyduğuma göre bizi yakalayıp atmacalara teslim edeceklermiş.

-Bunda şaşıracak ne var, dedi Entel... Kendi çıkarları için bizi harcamak zorundalar. Onun için ne yaparsak çabuk yapalım, Yoksa, bizimle birlikte hareket eden arkadaşları çok zor durumda bırakacağız.

Körpecik:

-Dur bakalım Entel... Telaşlanma... Önce Korkusuz'u dinleyelim.

Korkusuz:

-Anlatacak pek fazla bir şey yok. Eylemden sonra doğru bu bölgeden uzaklaştık. Bulduğumuz ilk mağaraya sığındık. Mağarada beklemekten başka yapacak bir şeyimiz yoktu. Çünkü, atmacalar birkaç nöbetçi bırakmıştı mağaranın girişine.

Aynı buradaki gibi... Ancak, biz içeride ne kadar

sessiz durursak onları o kadar çabuk aldatacağımızı biliyorduk. Bir süre sonra atmacaların "içerden ses gelmiyor, bu mağaranın başka bir çıkışı olmalı" diyerek uzaklaştıklarını gördük. Daha sonra da buraya nasıl dönebileceğimizi tartışmaya başladık. Gerekirse savaşıarak dönecektik...

Bizim hareket etmemiz için havanın aydınlanması gerekiyordu. Arkadaşlara dinlenmelerini söylemiştim ki, yarasalar geldiler. İşin aslına bakarsan ben, sizin boş durmayacağınızı biliyordum, yarasalar gelince mağarada olanları bize anlattılar. Yani, siz söylemeden ben burada olanları biliyordum. Yarasaların kılavuzluğunda buraya kadar sorunsuz geldik. Ancak, tam mağaraya girerken karşımıza iki atmaca çıktı. Onlarla çarpışmadan girmemiz gerekirdi; biz de öyle yaptık. Doğal olarak, toplu olarak üzerlerine doğru uçuşca korktular ve mağaranın girişini açtılar. Ne yazık ki, bu sırada iki arkadaşımızı yitirdik.

Birde yaralımız var...

Sözlerinin burasında biraz soluklanmak için durdu Korkusuz. Mağaradakilerin söylediği türkü duvarlarda yansıyor; yarasalar da tutundukları yerlerden türküye uygun biçimde sallanıyorlardı.

Körpecik:

-Arkadaşlar, görünen o ki, artık bize bu mağarada da yaşam hakkı yok. Onun ötesinde kesin-

likle dışarıya da çıkamayacağız. Çünkü, atmacalar yeni başkan ve arkadaşlarının dışındakilere saldıracak... Bu kesin... O halde yapılacak tek şey kalıyor...

Korkusuz:

-Ne o?

Entel, söze girdi:

-Türküye kulak ver, o söylüyor bize ne yapacağımızı... Güneş ülkesine gideceğiz. Bir kağıt parçasında okumuştum. Tüm canlıların kardeşçe, savaşmadan, birbirinin hakkına göz dikmeden yaşadığı tek yermiş orası. Tam olarak neresi olduğunu bilmiyorum ama, güneşe yakın bir yerde olmalı, \bksa, burada yok olacağız.

Bir de unutmamalı ki, hiç kimse hiç kimseye mücadele etmeden bir şey vermez. Yani, bir şeyleri kazanmak için savaşmak gerekiyor. İşte, bizim savaşımız da güneş ülkesine varınca bitecek.

-Evet, dedi Körpecik. Entel doğru söylüyor. Ancak, asıl savaş o zaman başlayacak, çünkü biz bu vadiyi çok seviyoruz, burada doğduk, burada büyüdük. Onun için burayı atmacalara bırakıp gitmek yok. Buraya geri dönmek üzere kısa bir süre için ayrılacağız. Şu ana dek az şey yapmadık. Ama son hareketi yapmak için daha fazla beklemenin hiç bir anlamı yok. Baksana, bütün arkadaşlar türkü söylüyor.

Bütün sürü güneşe gitmeyi istiyor. Şimdi yapılacak olanı yapmalıyız: Tüm tehlikeyi göze alıp güneş ülkesine doğru uçmalıyız. Çünkü, gerçek aydınlık orada... Çünkü, yaşam orada... Kısacası, aradığımız her şey orada... Ama geri döneceğimizi hiç unutmayınız.

Heyecanlanan Korkusuz:

-Evet geri döneceğiz, daha güçlü, daha bilenmiş... Ne duruyoruz o halde... Sürüyü toparlayalım ve atmacalar tam olarak uyanmadan çıkalım yola.

Körpecik:

- O zaman arkadaşları bilgilendirin. Wnız unutmayın ne olursa olsun; durmak ve geriye dönmek yok!... Bir de kesinlikle türkü söylemeye devam edeceğiz.

Entel:

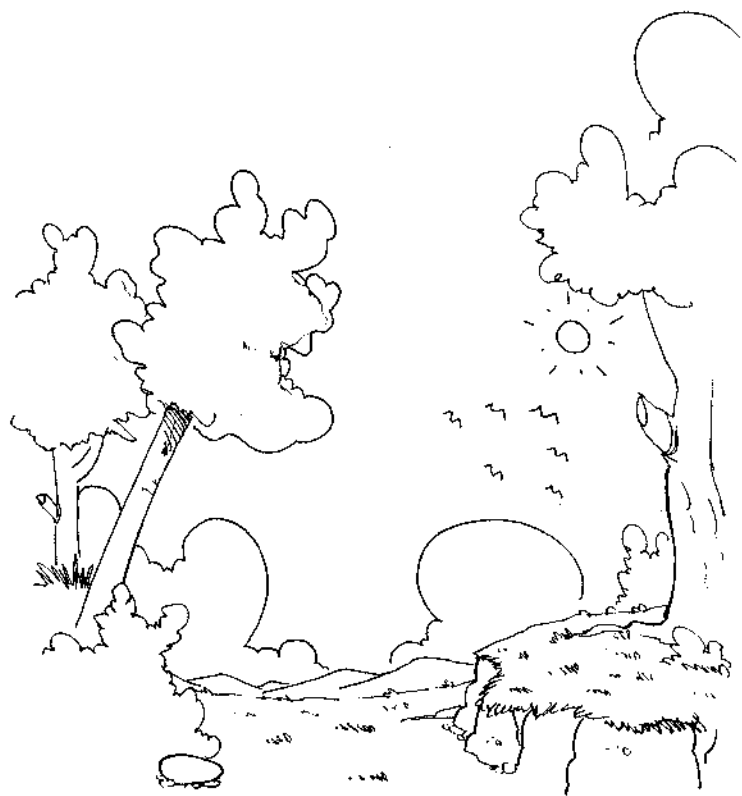
-Uçabilen herkese haber verelim. Sürünün önünde biz olacağız. Mağaradan aynı anda çıkalım. Körpecik, sen mağaradan çıktığın an biz de hareket edeceğiz. Anlaştık mı?

Kurul üyeleri ile Korkusuz ve Körpecik kanatlarını ikişer kez vurarak onayladılar Entel'i.

GÜNEŞ ÜLKESİNE UÇUŞ

Kurulun bütün üyeleri, aydınlanmakta olan havanın da yardımıyla yandaşlarını bulmakta zorluk çekmediler. Onlara teker teker hazırlanmalarını, uzun ve yorucu bir yolculuğa çıkacaklarını anlatarak, gözlerini kendilerinden özellikle Körpecik'en ayırmamalarını söylediler. Mağarada bir kıpırdanma başlamıştı. Kursaklarını alabildiğince yiyecek dolduruyorlar, kimileri de kanatlarını alıştırıyordu. Körpecik, yaralı ve hasta olanlara bir gün mutlaka kendilerini almaya geleceklerini, sabırla beklemelerini öğütüyordu. Bebeklerle kalan annelere de kendi öykülerini anlatmalarını ve onların hiçbir zaman onur kavgasından vazgeçmemelerini anlatıyordu.

Korkusuz yarasaları bulup:

-Bizim için yaptıklarınıza çok teşekkür ederiz, dedi.

Genç bir yarasa:

-Bize dayanışmayı ve paylaşmayı öğrettiniz, asıl biz size teşekkür ederiz, diyerek yanıtladı onu. Bir başka yarasa da:

-Sizin kavganız bizim kavgamız oldu. Bunu böyle bilin, diyerek uğurladı onu.

Bütün hazırlıklar tamamlanmıştı. Gelişmelerden habersiz olan işbirlikçiler uyuların en tatlı yerinde:

-Haydi! Güneş ülkesine! bağırişıyla uyandılar.

Körpecik bağırmasıyla birlikte mağaradan dışarıya fırlamıştı. Bunu gören arkadaşları arkasından... Bembeyaz bir kartopunu andırırcasına birbirlerine sokulmuş bir şekilde göğe doğru yükselirken geride kalan dostları "güneşi içenlerin türküsü"nü söylüyordu.

Dillerine doladıkları türkü ile birlikte yükselişini sürdüren akkargalar, atmacaların şaşkın bakışları arasından hızla geçtiler. Onların bu geçişi sırasında oluşan rüzgar ağaçların yaprakları arasında gezinirken türküleri de vadideki diğer hayvanlara dek ulaşıyordu.

Önce ne olduğunu anlamayadan atmacalar hemen saldırıya geçtiyse de aralarında geçip giden bu

sürüye pek bir şey yapamadı. Sadece geride kalan bir kaç yaşlıyı sürüden ayırmakla yetinebildiler. Körpecik, Korkusuz, Entel ve kurul üyeleri en önde bir üçgen oluşturmuştu. Sürü de onların arkasına eklenmiş, üçgeni genişletiyordu.

Mağaradan ayrıklı günler olmuş, artık ne vadi kalmıştı, ne atmacalar. Bulutları geceli çok zaman geçmişti. Şimdi yeryüzü onlardan çok uzakta kalmıştı. Kanatlarının her açılıp kapanışında biraz daha uzaklaşıyorlardı yeryüzünden. İlk andakinden daha hızlı güneşe doğru uçuyorlardı. Önlerinde uçsuz bucaksız bir mavilikten başka bir şey görünmüyordu.

Arasına Körpecik:

-Haydi güneş ülkesine, güneş ülkesine! diye bağıyor, arkadaşlarını yüreklendiriyordu. Ona Korkusuz ve Entel de sık sık eşlik ediyor; türküyü daha gür bir sesle söylüyorlardı. Onlar yükseldikçe sıcaklık artıyordu. Ama kararlıydılar ve eninde sonunda güneş ülkesine varacaklardı...

Kaç gece oldu, kaç sabah yaşadılar... Sürüden yorulanlar, kanat vuramayacak duruma gelenler olmasına rağmen hiç sızlanan yoktu. Umut, ve inanç; açlık, yorgunluk ve susuzluk bırakmamıştı onlarda. Baştan kararlaştırdıkları gibi geriye dönüp bakan olmadığı gibi, düşenlerin yasını tutmadan, acılarını içlerinde hissediyorlardı.

Ta ki, Korkusuz'un Körpecik'e bir Şey söylemek için başını kaldırmasına dek böyle sürdü bu. Korkusuz ıŐlık ıŐlıŐa:

-Körpecik, kapkara olmuŐsun! Ne oluyor.

Körpecik:

-Kaç gündür kararıyoruz, yeni mi fark ettin? Sus ve devam et...

Sustu Korkusuz. Çünkü kendisi de, Entel de, saŐında solunda olanlar da kararmaya başlamıştı. Ama, olan olmuş Korkusuz'un ıŐlıŐım duyan kimi sürü  yeleri korkunç gereŐin kendilerini de kuŐattıŐım görmüŐtü.

Bir panik başladı sürüde. Uçuş olduŐa yavaŐlamıŐtı. Güneş yakıyordu onları ve onlar güneşe doŐru uçmaya devam ediyordu.

İçlerinden bazıları:

-İyice kararmadan geri dönelim, diyerek kanat vurmayı bırakmıştı bile. Ama onlara da olan olmuş, artık tüylerinin bir kısmı kapkara kesilmıŐti. Geri dönenlerin sayısı azımsanmayacak kadar çoktu.

Bir süre sonra güneş ısısı iyice artmıŐ, yanmalar başlamıştı. İlk yanan Körpecik oldu; hemen arkasından Entel ve Korkusuz birer külçe gibi düŐmeye başladı yeryüzüne doŐru. Kapkara kesilen kurul üyelerinden birisi:

-Bir süre dinlenelim, güneş ülkesine ulaşmak için güç toplayalım, dedi.

Evet, sevgili çocuklar, başınızı kaldırdığınız zaman gökyüzünde uçan bir kara karga görürseniz bilin ki Körpecik'in arkadaşlarından birisidir. Yanına yeni arkadaşlar aramakta ve güç toplamaktadır. Sayıları çok az da olsa, dağınık da olsa onlar hala bizim duyamadığımız bir sesle "güneşi içenlerin türküsünü söylemektedir.

Ha, geri dönenler mi?

Hani şu ala karga ya da saksagan dediklerimiz... Şimdi onlar çöplüklerde eşinip duruyor ve anılarıyla kendilerini avutuyorlar.

